

DIN NOU DESPRE

SALA
DE
LECTURĂ

PAVEL KOZAK

pag. 13

Flacăra

ANUL LXXXI

Nr. 28

15 — 21 iulie

1992

BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Un careu
al mafioților?

Cine este al patrulea?

pag. 7

AL DOILEA 22 DECEMBRIE

pag. 2

CIOABĂ DETRONAT?

pag. 7

VIOLUL, ACEASTĂ
CRIMĂ MASCATĂ

pag. 9

JOS MÎNA DE PE
TEATRUL „MASCA”!

pag. 6

CONFLICTE
CARE DUC LA CRIMĂ

pag. 6

TANCURI DE HÎRTIE

pag. 3

CRIN HALAICU:

SPECTACULOSUL
NU VA VENI
ÎN CAPITALĂ

pag. 4

ROMÂNUL LA BOLNIȚĂ

Pot trăi astăzi medicii
din salariile
pe care le primesc?

pag. 8

IURIE ROȘCA :

REUNIFICAREA ROMÂNIEI TREBUIE FĂCUTĂ CU ORICE PREȚ

pag. 3

AL DOILEA 22 DECEMBRIE

În cursul anilor '60, opinia publică de pe mapamond, aflând din surse chineze că la Shanghai oamenii lui Mao au preluat de curind puterea și că se pregătesc s-o ia și la Canton sau în alte părți, se întreba conștientă: bine, dar n-au luat comuniștii o dată puterea în toată țara la 1 octombrie 1949? De ce e nevoie s-o mai ia acum a doua oară? Ce aiureală mai e și asta? Inițiativa în politică stău însă că-i vorba de-o luptă înverșunată, cruntă, pe viață și pe moarte între chiar cei ce se instalaseră la putere în octombrie 1949, între bolșevicii Chinei adică, împărțiți acum în mai multe tabere. Că maoiștii nu făceau decît să-i copieze pe staliști, care preluaseră și ei a doua oară puterea (adică eliminaseră grupările rivale) în anii '30, se înțelege de la sine. Același lucru este pe cale să ni se întâmple și nouă în momentul de față: cei care s-au instalat la cîrmă în decembrie 1989 (și pe care norodul îi alintă dușos cu numele de „emanații”) se organizează acum să pună din nou mina pe putere.

Ca și în cazul Chinei, omul obișnuit se întreabă: cum adică cei de la 22 decembrie să acapareze puterea din nou? N-au deținut-o ei tot timpul? Nu sunt ei și acum la cîrmă? N-am avut în acești doi ani și jumătate, fără întrerupere, un regim al emanațiilor? N-a fost în permanență la Cîroceni rezistibeli (cum zicea un personaj din „Paraziții” lui Delavrancea) domn Iliescu?

În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate. Evenimentele din decembrie 1989 — pe care ne-a plăcut atât de mult să le numim revoluție, dar de care pe zi ce trece ne îndoiim tot mai mult că au fost așa-ceva — au multe mistere, care, după opinia dlui Iliescu, ar avea șanse să fie dezlegate peste vreo 200 de ani, dar au și certitudini. Una din ele: că echipei ce s-a instalat la cîrmă în singerosul decembrie 1989 nu i-au ieșit întru totul pasențele, că unii factori neprevăzuți, unele persoane și desfășurări necuprinse în scenariul inițial au incurcat multe socoteli. Printre „emanații” de frunte s-au strecurat și outsiders, ca dl Petre Roman, de pildă, iar opoziția n-a fost croită chiar după planul dinainte stabilit. Finalmente, în România perestroika a căzut și a trebuit să se caute altă formulă, care n-a fost găsită de-adevăratelea nici pînă azi. Oricum, în conglomeratul care la început s-a numit F.S.N., grupuri și grupulețe s-au format, aripi și aripioare au filii — în parlament, la guvern, în partid, în organele locale, în diferite instituții. Dezavuări, certuri, bătălii, războaie. La care s-au mai adăugat și complicațiile născute din existența (totuși) a opoziției, și a celei obediente (contra cost, firește), și a celei recalcitrante. Și atunci în cadrul aripii bătrîne (perestroikisto-maoiste) a F.S.N.-ului s-a născut ideea: ce-ar fi să recucerim puterea? Și au pornit la fapte. Românii s-au procopsit cu F.D.S.N.-ul.

Că F.D.S.N.-ul ne propune perestroika în condițiile în care părintele ei, Gorbaciov, a eșuat în U.R.S.S. nu pare a-i deranja pe liderii acestui partid. Nici un profet în țara lui, și apoi, iată, Nina Andreeva este gata de acțiune iar frații chinezi pășesc ferm înainte, de ce n-am face și noi ca ei? Cit privește metoda principală prin care fedesenistii și ai lor vor să ia în custodie România, ea este tot cea din decembrie 1989, nici că se putea altfel, aceiași oameni, aceleași mijloace, marca fabricii, patent garantat: exploatarea unor pericole și dificultăți create tot de ei. În decembrie 1989 puteam avea și noi, românii, o „revoluție de catifea”; s-au provocat însă în mod artificial teroarea și haosul, care au costat peste o mie de vieți, numai pentru ca românimea să fie bine îngrozită și să se agate de emanații ca de niște ingeri salvatori. Acum, se exploatează uriașele dificultăți economice din România, sărăcia cumplită în care se zbat românii, haosul care domnește peste tot. Și asta ca și cum în cei doi ani și jumătate care au trecut de la revoluție (să-i zicem totuși, pînă una-alta, așa), activul de acum al F.D.S.N.-ului s-ar fi aflat la Paris, mincînd salam fără soia și neavînd absolut nici o legătură cu cîrmuirea și cu starea de acum a României. Or, această stare a fost creată în cea mai mare măsură tocmai de cei care în prezent o arată cu degetul. Și, ceea ce este cel mai grav, nu puține dificultăți au fost provocate cu bună știință, ca la un moment dat țara, disperată, să-și întoarcă privirile într-o anumită direcție. Este adevărat, haosul n-a fost făcut în întregime cu intenție, o bună parte din el este rodul altor factori: lipsă de orizont politic clar, deci și de program politic coerent, nepricepere în conducerea treburilor țării, diletanțism politic, rapacitate, fripturism, afacerism, carierism, pe scurt, calitatea politică proastă a multora dintre cei care au accedat la putere din decembrie 1989 și pînă acum. Însă acest haos a fost pe placul și în folosul emanațiilor, care, din umbră, l-au încurajat, au făcut totul ca ei să ia amploare. Pe acest front, „emanații” s-au aflat cot la cot cu acele forțe din exterior ostile României, care, din alte motive, au și ele interesul să slăbească România. În sinele lor, forțele politice reacționare perestroikisto-maoiste și-au spus: „Las” că-i bine să fie rău în România; în cele din urmă, se va apela la noi și vom apărea ca salvatori.

Și astfel, F.D.S.N.-ul și formațiile satelite și acolite pășesc cu cîntec înainte spre Shanghai, spre Canton și spre alte locuri, dar în primul rînd către Beijing-Cîroceni, fiindcă nici un amănunt nu trebuie neglijat iar Piața Tien An Men trebuie ținută zdravăn și fără conținere sub control. În România, marșul „emanațiilor” către al doilea 22 decembrie a început.

ION D. GOIA

Un „divorț” și o alternativă economică la P.U.N.R.

P.U.N.R.-ul, în mod surprinzător, nu a reușit să-și găsească, în peste doi ani, un sediu definitiv (în Capitală), peotriva importanței sale în morișca politicii românești. Pînă și înființarea cu presa (ajunsă doar la a treia sau a patra ediție) se ținea în „deplasare”, la sediul firmei SOROC din strada Domnița Ruxandra nr. 15, sectorul doi. În urma „loviturii de culise” de acum două săptămîni, P.U.N.R.-ul face eforturi disperate de a-și reorganiza activitatea la un așa-zis sediu provizoriu din strada Smirndan nr. 15, sectorul 3 (din pitoreasca zonă — bine aleasă! a Lipsanilor). Aici se intenționează a se proceda la întocmirea evidenței membrilor care „au aderat sincer” la P.U.N.R. pînă în prezent. De asemenea, partidul unității românilor va fi nevoit să primească număidecîț noui membri în organizația sa întemeiată în București.

■ CUM A AVUT LOC DIVOR.

TUL Conducerea P.U.N.R.-ului își păstrează în principiu — cel puțin pînă acum — aceeași structură: Radu Ceantea — președinte, prim vice-președinte — Petru Burcă și șeful grupului parlamentar — Ioan Gavră. Accastă conducere la nivel național susține că vechea conducere a filialei P.U.N.R. din București a fost desemnată, provizoriu și precipitat, în vederea participării partidului la alegerile locale din februarie 1992. Acum, conducerea filialei este acuzată de lipsă de transparență a demersului organizatoric pe care președintele filialei — domnul Dumitru M. Ion (cunoscut în general ca poet și traducător) l-ar fi făcut pînă de curind. Și mai ales de avansarea în structurile de conducere ale subfilialelor de sector a unor persoane din familie (adică un fel de nepotism în variantă mai nouă). Principalul autor al acestor substituții ar fi, se înțelege, cunoscutul „duet” Carolina Ilica-Dumitru M. Ion, locuitori ai unui aceleiași cămin conjugal. Care a fost reacția „aripii Ceantea”? A decretat demiterea conducerii filialei din Capitală și a dizolvat activitatea subfilialelor de sectoare. Nici Dumitru M. Ion nu s-a lăsat mai prejos: a refuzat să prezinte conducerii naționale evidența membrilor de partid, a „păstrat” pentru sine adeziunile și alte documente ținînd de organizare. Același lucru s-a petrecut cu stampilele și însemnele P.U.N.R. încredințate filialelor și conducerii subfilialelor. „Fracțiunea națională” a declarat nule toate aceste accesorii făcînd parte din arsenalul de partid — începînd cu data de 18 iunie 1992. S-a încredințat apoi importanta misiune de reorganizare a

partidului — domnului Petru Burcă, vice-președinte al formațiunii politice.

■ UN PROGRAM POTENTIAL DE GUVERNARE ECONOMICĂ

P.U.N.R. s-a gîndit la o propunere de program politic axat puternic pe componenta economică. Programul a avut o expunere în linii generale încă de la cumpăna anilor 1991-1992. În afară de secțiunea economică el mai cuprinde și alte capitole: Politică socială, Protecția socială, Ocrotirea sănătății. Învățămînt, Știință, Cultură, Sport, Apărarea țării și Ordinea publică, Politica externă. De pe pozițiile sale Partidul Unității Naționale a Românilor critică unele „gafe” de guvernare, pe care le categorisește „măsurii opoțuniste”: restituiră părților sociale într-un context economic și financiar nepotrivit, reducerea săptămîni de lucru fără a exista premise de creștere a productivității, creșterea unilaterală a salariilor pentru unele categorii profesionale, menținerea pensiilor foarte mari pentru slujitorii vechiului regim, grațierea deșinuților de drept comun, ș.a.m.d. Se critică introducerea liberalizării prețurilor, fără existența unei reale concurențe și a unei abundențe de produse, o pregătire a populației și suficiente măsuri de protecție socială. Ce propune P.U.N.R.-ul? Se pronunță pentru participarea capitalului străin în economia românească prin investiții, dotări și echipamente, rețehnologizări și modernizări, dar în nici un caz

prin înstrăinarea activelor societăților comerciale către investitori străini. Este în continuare, de opinia că ar trebui o creditare pe termen lung și cu dobînz rezonabile pentru permiterea înființării de noi unități productive, cumpărarea în condiții de licitație a unor capacități de producție, concesionarea de capacități productive de către întreprinzătorii români individuali sau în asociații — acțiuni în care se poate atrage și capital străin. În agricultură, susține că trebuie creat cadrul juridic pentru asigurarea pensiilor la sate cel puțin la nivelul minim din industrie. Pretinde, că, pasămite, „constituirea asociațiilor de producători trebuia să se realizeze după atribuirea titlurilor de proprietate în mod liber, fără nici un fel de constrîngere (...) Stațiunile pentru mecanizarea (sic!) agriculturii vor fi reorganizate ca societăți comerciale de mecanizare și prestări servicii”. Apreciază ca oportună menținerea pentru o anumită perioadă de timp a proprietății de stat în agricultură, actualele I.A.S.-uri urmînd a se reorganiza ca societăți comerciale pe acțiuni. În ce privește finanțele și moneda, se pronunță pentru adoptarea reformei financiare, cu instituirea taxei asupra valorii adăugate. Probabil că și dezvoltarea — inerentă — a programului platformă, pe măsură ce ora alegeților se apropie, nu va întârzia să apară și va porni, neîndolos, de la acest prealabil proiect de program.

MIHAIL GALĂȚANU

Muzeul Militar din București
Soldați basarabeni la sabia lui Ștefan cel Mare
Fotografie de FLORIN IONIȚA

F.D.S.N. ATACĂ PRESA

Aripa conservatoare a puterii — numit F.D.S.N. și tovarășii săi drum — nu pare dispusă a respecta principiile statului de drept în rîndul cărora se situează și libertatea presei. România — o repetăm pentru cine nu a înțeles încă — este semnată de un Charte Drepturilor Omului și a altor documente internaționale care consacra fără echivoc libertatea presei ca o garanție a organizării democratice a societății.

Însăși Constituția fesenistă stipulează acest principiu pe care mai marii zilei se prefac că l-au uitat. Este clar pentru oricine că o presă liberă, neînregimentată comandamentelor politice ale puterii încurcă jocurile acesteia, ale regimului Ion Iliescu aflat în fața unui examen deosebit de greu: alegerile de la 27 septembrie 1992.

Atacul la presă are deci o motivație politică precisă: frica deșinătorilor puterii de a nu fi demascați în tentativa lor de a obține pe căi neîntodeauna cîștite voturile necesare unui nou mandat. Această frică are o natură organică, ea întîlnindu-se și la guvernul dlui Petre Roman care a propus nu mai puțin de 4 (patru) proiecte ale legii presei, aberante și profund antidemocratice. Dezavuarea recentului proiect avansat Parlamentului de F.D.S.N. de către partidul dlui Roman constituie un gest demago-

gic, o diversivune menită să „schimbe” imaginea negativă pe care această formațiune politică o are în ochii unei mari părți a electoratului.

Cenzura economică a scos deja din circuit o serie de publicații incomode și amenință permanent pe cele rămase în arenă să continue lupta împotriva neocomunismului degizat în „democrație originală”.

Nu ne propunem acum și aici să analizăm exhaustiv proiectul de lege în discuție, dar este de datoria noastră să semnalăm și să avertizăm asupra unor din prevederile sale, fătîș ostile libertății presei din România.

Articolele 1 și 2 care stabilesc că presa este liberă și că măsurile speciale de orice fel care ar limita libertatea presei sînt interzise, sînt anulate de următoarele articole: 32, 34, 38, 45, 53, 54, 56, 59, 60, 75, 78 și 79. Redăm spre exemplificare:

— „Orice ziar este obligat să publice documentele oficiale primite în acest scop de la Parlament, de la Președinție, de la Guvern, Administrația publică centrală și locală, de la instanțele judecătorești,

Ministerul Public și Curtea Constituțională” (art. 38).

— „Ziarele și revistele periodice sînt obligate să trimită cîte un exemplar înainte de difuzare Prefecturii județului și Inspectoratului Județean de Poliție în a căror rază teritorială își au sediile și se difuzează” (art. 45).

— „Prefectul județului sau șefii unităților de Poliție pot să dispună provizoriu și de urgență măsură de a ridica de la difuzori publicațiile sau tipăriturile cu conținut pasibil de pedeapsă conform prevederilor prezentei legi, fiind obligate ca neîntîrziat să prezinte instanțelor judecătorești măsurile luate. Instanța e obligată să se pronunțe în 24 ore de la sesizare” (art. 56).

— „Ofensa adusă Președintelui României printr-unul din mijloacele enunțate la art. 70 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă de la 50.000 la 2.000.000 lei” (art. 75).

Putem afirma fără teamă de a greși că o asemenea lege a presei bate toate recordurile mondiale în materie, aruncînd publicistica românească într-o epocă cu mult mai primitivă decît dictatura comunistă. De aceea este absolut necesar ca întreaga presă democratică să ia o atitudine fermă și univocă față de acest aberant proiect legislativ care ar fi făcut de ris pînă și Marea Adunare Națională a lui Nicolae Ceaușescu.

LUCIAN TUDORANCEA

„Reunificarea României trebuie făcută cu orice preț!”

— Domnule Iurie Roșca, în discuțiile pe care le-am avut cu oamenii simpli, cu oameni de rând, ei acuză Parlamentul Republicii Moldova. Ei consideră că acolo s-au refugiat mulți comuniști. Cât de justificate sunt aceste învinuiri?

— Sunt justificate în bună măsură sau în măsura în care înțeleg că acest Parlament are o structură depășită. Este bănuț de comunism? Corect! Hai să sărim înapoi cu cîteva ani, cînd s-a ales acest Parlament. Principiul conform căruia s-a ales a fost de la început comunist. Deci: 380 de circumscripții pentru un teritoriu și-o populație ca Republica Moldova este ceva abracant, chiar în comparație cu celelalte republici ex-sovietice. Era simplu: un colhoz, o circumscripție, un C.A.P., o circumscripție și așa mai departe.

— Considerați că dl. Mircea Snegur încă mai împărtășește vederi comuniste?

— Eu cred că nici el nu știe exact ce înseamnă vederi comuniste. Este, bineînțeles, prin biografia dînsului, prin ceea ce a făcut toată viața, un comunist, da! Nu cred, în nici un caz, că e un comunist ortodox, care ar ține la idealurile pe care le-a inventat Marx și ceilalți. Sigur că și el sau el, în primul rînd, se face vinovat de situația în care sîntem acum. Este un om aliat de putere, cu o cultură mult prea modestă pentru această fază prin care trecem.

— Cu toate acestea ați plecat împreună.

— Nu am plecat împreună, am plecat mult înaintea lui.

— Dar n-au existat de la început fricțiunile...

— Pentru dvs., ce înseamnă „început”? De cînd începe calendarul? Noi am pornit în vara lui '88. Un grup de oameni, erau vreo 20, cred. După care a urmat, vă rog, să fiți foarte atenți, un an și jumătate de demonstrații de protest și mitinguri în fiecare duminică. Și bătaie cu miliția de atunci. Domnul Snegur era bine-merci, secretar la C.C., responsabil de agricultură R.S.S. Moldovenești. După ce mișca-

rea noastră a căpătat amploare, după ce am devenit o forță, după ce zidul era spart și era evident că peste cîteva zile urma să obținem oficializarea limbii române, dînsul a ieșit în balcon și a zis: „Da, și eu sînt de acord”. Bineînțeles că mulțimea l-a aclamat pentru că era unul din puțini care s-a detașat de partid, atașindu-se oarecum ideii naționale pentru acea perioadă. De aici confuzia; și în România s-a întîmplat același lucru, cînd dl. Iliescu a fost confundat cu Revoluția.

— Ne permitem o paranteză: cum îi vedeți pe dl. Iliescu?

Interviu cu Iurie Roșca, prim-vicepreședinte al Frontului Popular Creștin Democrat din Republica Moldova

— Eu cred că e timpul să plece.

— De ce?

— Pentru că nu și-a justificat postura de președinte al unei țări. Nu vreau să fiu prea dur cu el, cred că a încercat să facă ceva, dar n-a reușit. Nu cred că este un monstru, nu cred că este o persoană odioasă, cred, în schimb, că este un om care nu e capabil să conducă o țară ca România. Și, acum, să închidem paranteza. Așadar: Dl. Snegur s-a lipit de noi, de mișcarea noastră. S-a format Parlamentul în care 83% erau comuniști. Asta, în primăvara lui '90. Nu puteam noi spera să avem un președinte chiar al nostru 100% și încă anticomunist. Din cei doi, Snegur și Lucinschi — asta este convingerea pe care ne-o păstrăm și astăzi — Snegur era mai bun. Nu pentru că era exponentul nostru cumva... Și, deodată, printr-o ascensiune fulminantă, neașteptată chiar pentru el, a ajuns unde a ajuns. Și-a imaginat el, în condiția lui de nici țaran, nici intelectual, că reprezintă ceva de unul singur? A început să se detașeze ușor de mișcare, a început să facă frumos spre Moscova, ceea ce

ne-a deranjat foarte mult și, firește, relațiile s-au răcit.

— A început să fie contestat...

— Păi, cum să zic? Noi am avut tot temeiul să-l contestăm, pentru că dînsul se face vinovat de campania de românofobie declanșată în ultimul an în Basarabia. Asta se vede ușor din discursurile rostite în Parlament, din indicațiile date executivelor locale. Acum nu mai știe nimeni ce idei mai are, dacă are. Ambiția de a mima existența unei stabilități de perspectivă cum este Republica Moldova și neînțelegerea că „Republica Moldova” este un rău tranzitoriu spre reunificarea țării s-au făcut exclusiv pe românofobie. A fost blamat Imnul Național „Desteaptă-te române” de către el în septembrie, a fost anatemitizată mișcarea unionistă, a contestat tot ce este românesc, crezînd dînsul că astfel își va consolida pozițiile. Ei bine, s-a înșelat!

— Și, acum, ce vă propuneți?

— În continuare, reunificarea țării! Cu orice preț. Vă rog să scrieți așa cum spun: cu orice preț! Deci, foarte frumos s-au deprins românii să studieze istoria retrospectiv și nimeni nu vrea să înțelegă că istoria se face și astăzi. Se produce și astăzi. O zic cu durere, pentru că sînt absolut tracasat de verbalismul românesc — și din țară și de la noi. Se confundă discursul politic cu acțiunea politică, suferim de un soi de paseism stupid, că uite, la Plevna s-a căzut și s-a obținut independența, că se va întîmpla ceva în viitor, numai astăzi, nu! Problema reunificării a trecut discret pe planul doi: conjunctura internațională, în succesele economice, reminiscențele comuniste, motive, motive. Desigur, românofobia a prins la o categorie de cetățeni, și, de aceea, cînd un basarabean nu înțelege necesitatea apropierii de țară și mai zice: „Dom'le, eu sînt moldovean”, îi răspund foarte simplu: „Da! Stii că Stefan cel Mare și Sfînt este dincolo de gard, dîncolo de sîrma ghimpată? Tu, dacă tinzi spre Stefan cel Mare, trebuie să tinzi spre țară”.

A consemnat
ALEXANDRU MIHAILA

Tancuri de hîrtie

Zilnic sîntem atacați de care de luptă. Tancuri mici și mari, învechite sau moderne, zgomoase sau mai silențioase duc o ofensivă permanentă. Sîntem asediați de care blindate, înzestrate cu armamentul necesar, conduși de comandanți mai mult sau mai puțin pricepuți, orgolioși și obsedați, inteligenți și lucizi sau pătimași, orbiți de ură. Tancuri particulare, tancuri de partid, mașini de luptă ale cîrmuirii, taburi independente, mereu în mișcare, a-ving la bord echipaje călîite în luptă de-a lungul deceniilor, ca și tineri ambițioși, lipsiți de experiență, unii talentați, alții doar mediocrități și veleitari, aidoma șefilor de echipaje și de partide — proprietarii tancurilor.

Tancuri de hîrtie — ziare și reviste cunoscute sau obscure — ne pîndesc în piețele centrale ca și în cartierele marginase. Ieșim în întîmpinarea lor, le așteptăm. Cu interesul nostru le ținem în viață, plătînd zilnic, săptămînal taxa curiozității și a speranței. Da, a speranței, în așteptarea rafalelor de știri, a ghîfulelelor senzaționale ce prevestesc schimbări esențiale, reforme benigne.

Știm foarte bine că aceste tancuri, în multe cazuri sînt croite și asamblate în scopuri pur comerciale, avînd menirea să îmbogățească spirite mercantile, lipsite de scrupule. Știm foarte bine, independența afișată pe alocuri e precară, deseori falsă.

Tancuri de hîrtie, deseori înfruntă cu succes atacurile mașinilor de război adevărate. Șenilele imperiale din toamna anului 1956 — la Budapesta, în 1968 — la Praga, au strivit libertatea fragilă; în 1992 — în Transnistria, au același scop.

Tancurile de hîrtie au reapărut și la Budapesta și la Praga, s-au înmulțit, au fost susținute și primite cu entuziasm de milioane de oameni, avînd un rol covârșitor în dărîmarea zidurilor, a închisorilor, netezînd drumul spre o lume liberă.

Imperiul — însă — nu se lasă. Nemiloasă, mașina de război, alimentată de dorința de hegemonie a pornit la contraatac. Lupta pare inegală dar adevăratele idei, logica istoriei și dorința oamenilor, purtate de tancuri de hîrtie, fără îndoială, vor birui.

Tancurile de hîrtie se nasc și mor zilnic, transformîndu-se în tancuri de ziare, păstrate în biblioteci, în colecții publice și particulare. Le păstrăm, le conservăm și le studiem, dar nu în măsura în care ar trebui. O analiză realistă, pertinentă și permanentă ne-ar ajuta să înțelegem mai bine cauzele bătăliilor pierdute, să pregătăm planuri de luptă aplicabile, cu minimum de risc și maximă eficiență.

Ziarele, studiile lor analitice ne ajută să contracțăm demersurile generalilor în saloate, ce pun în aplicare politica cotropirii montată pe șenile.

BALOGH JÓZSEF

Desen de MIHAI ZGUBEA

EVENIMENTE MARI ...

● **IAPA ORTOZA** a cîștigat ultimul derby de trap de la Ploiești. Cum onomastica post-revoluționară ne-a dovedit adesea cât de incuți sîntem, numele bravului patruped, citat pînă la disperare pe toate paginile de sport din presă, ne-a amînit chestii cu care sîntem oricum mai familiarizați: trichinoza, lordoza, tromboza și scleroza. ● **IN PROVINȚIE**, multe din publicațiile de succes bucuștene n-au cititori, lumea preferînd ziarele locale. E și normal, deoarece între un viol de Capitală și unul județean nu există nici o deosebire, adesea violurile regionale vîdînd mai multă imaginație decît cele de răsărit național. ● **IATĂ CUM SE SCRIE**, vorba lui nenea Iancu pi la noi: „domnii Dumitru Rotaru, Valentin Rotaru, Alexandru Popa și Dîncă Răducanu au subtilizat de la unitatea zootehnică „Gheorghe Lazăr” 45 de porci pe care i-au valorificat în interes personal”. Există, cum se poate vedea și un limbaj de mușcăva întrebînd cu seninătate de redactorii foilor de știri emanînd de la Poliția economică. Ca să vezi ce fac domnii la noi: subtilizează și valorifică. Și de unde: de la cotețul botezat cu numele de cărturar. Sîntem țara unde un liceu de matematică s-a chemat I. L. Caragiale. ● **DUPĂ TOCUL** de

bătăie pe care un pluton de jandarmi l-a administrat unei bande de țigani care subtilizau tot ce le ieșea în cale — e vorba de o cale anume, cea a Rahovei — iată o știre venind de la Biroul de presă al trupelor de jandarmi, plină de umor. Iar unde e umor, afii întotdeauna și caracter. Știrea referă la una din „bombele” agenției A.M. Press: „Misterioasele arme scurte din dotarea trupelor noastre sînt banale pistoale-mitrălieră. Mai scurte decît acestea sînt pistoalele. Mai scurte decît pistoalele nu avem”. ● **DAN DEȘLIU** e un pîrlicios, întîi l-a pîrlic pe Lazăr de la Rusca — un dezident de seamă al anilor '50 — că „a pus între azimă și bild/carte dăruită de partid” iar acum îl toarnă în proză pe Mircea Dinescu. Așa, fără nici o legătură cu problema, mi-am amînit observația lui Svejck cînd o babă dintr-o societate pentru educația patriotică a trupelor din linia întîi a frontului i-a vîrît în gură o bomboană și l-a ciupit de obraz. „Da' obraznice mai sînt curvele de pe aici!” a zis Svejck. ● **SI PENTRU CĂ** sîntem — cu delațiunea și prostituția culturală — între țările cele mai avansate din lume, să reținem și tarifele în dolari la prostituțiile de meserie: Intercontinental — între 150 și 400 (serviciu com-

plet); Athenae Palace, Lido, București: între 50 și 300; Hotelurile Dunărea, Bulevard, Nehoiu, Muntenia: între 15 și 50 dolari (inclusiv Sida). Pentru sindicaliști și grupuri organizate se fac reduceri. Pentru cei care nu dispun de dolari se primesc inserții cu plata în lei începînd cu trimestrul IV al anului 1990. ● **IN „LIBERALUL”** nr. 26 — ziar al cărui subtitlu e „Nihil sine Deo” — se publică un articol de fond de un larg interes public: „Caveant consules”. Dacă vreți mai mult, aveți mai mult, deoarece următorul articol are un titlu și mai incitant: „Parturiunt montes”. A-lăturat acestuia, un articol care a făcut ca gazeta să fie smulsă din minile vînzătorului: „Ex pluribus unum”. În pagina a treia, ziarul oferă cititorilor — sub semnătura lui Exacustodian Păulescu — serialul „Mane, techel, Fares”. ● **VIOREL SĂLAGEAN** povestește cum i-a venit ideea să candideze la președinție: „Eram pe malul lacu'ui Herăstrău, 12 ziaristi și dl. Iliescu. La un moment dat, dl. Iliescu a fost întrebare dacă va mai candida... Eu nu am la ora actuală parametri exacți ai coeficientului de popularitate a domnului Iliescu. Dar un lucru îl știu bine că în cei doi ani și jumătate de la revoluție, în mo-

mentele decisive, România n-a avut președinte”. Păi, dragă Viorel Sălăgean, dacă România avea președinte în momentele decisive, nu l-am mai fi avut noi. Și viceversa. Oare faptul că îl avem încă pe domnul Iliescu nu arată că a știut exact ce face? Sergiu Andon a manifestat, cu această ocazie, o presimțire și a făcut un gest istoric: „Am luat un ac și l-am infipt în harta României, chiar în județul Satu Mare. Acolo s-a născut Viorel Sălăgean”. Dragă Sergiu Andon, n-ai ochit prea sigur. Doar Viorel Sălăgean nu s-a născut chiar în tot județul. Chestia cu ochitul cere antrenament. Și dacă tot ai început să ai presimțiri, ia harta Bucureștiului și vezi de ocheste Cotroceniul. Unii au reușit d'n prima încercare. ● **FABRICATIA** unei monede de 1 leu costă mai mult de un leu. Din care cauză — ni se comunică de la Banca Națională — vor fi retrase de pe piață monedele de 1 și 5 lei pentru a fi înlocuite cu altele, tot de 1 și 5 lei, mai ieftine. Dracu'înțelege cum vine asta? Poate că era mai simplu să trecem direct la cenți sau să facem două găuri în leu și să-l vindem cu doi lei, ca nasture. ● **CAPITOLUL E-NERVANT** al tîntarilor este totuși în atenția Primăriei! anunță cu mult aplomb o gazetărită. Noi am fi mai bucușoși

dacă în atenția Primăriei n-ar fi doar capitolul, ci însuși tîntarii. ● **IN TIMPUL VIZITEI** electorale de lucru în Botoșani, președintele Ion Iliescu a apreciat că „Privitor la perioada de tranziție pot spune și eu, ca Bulă, că sîntem cu un picior în comunism și cu unul în capitalism. Ne putem întreba desigur cît o să mai stăm așa, crăcănați”. Da! fiind că am publicat în „Rebus” cîteva sute de bancuri cu Bulă, pot afirma că nu există între ele și unul despre crăcănarea ilustru'ui fiu de dac. Probabil că domnul Iliescu se referă la bancul cu popa care stătea cu un picior în groapă și altul afară, solicitînd plata de slujbă indexată. Cît despre faptul că stăm așa, crăcănați, problema e de discutat, intrucît milioane de oameni stau, de la un salariu la altul, într-un picior. ● **„COPILII MULATRI** nu trebuie să aibă un viitor negru” scrie Bogdan Pirlea în „Universul românesc”. Corect! Ei trebuie să aibă un viitor mulatru. ● **ARESTAREA** lui Triță Făniță pare iminentă. De asemenea, arestarea lui Niculescu-Duvăz. De asemenea, arestarea lui Cornel Dinu. E limpede că se impune construirea de urgență a unei închisori în Bulevardul Primăverii.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

CRIN HALAICU:

„Spectaculosul nu va veni în Capitală”

— Se spune că prima măsură pe care ați luat-o după instalare a fost aceea de a schimba numele Aleii trandafirilor în Alea crinilor...

— Există bancuri și mai bune despre mine.

— Intrați, deci, în folclor.

— Intru și eu unde pot.

— Sînt curios să aflu la ce vă gîndeți atunci cînd dl. Cazimir Ionescu desena, înainte de alegeri, în fața telespectatorilor, celebra sa schemă din care nu știu cită lume a înțeles ceva.

— Imediat după ce a tras prima linie am știut despre ce e vorba. Și atunci, ori filozofam și eram înțeles numai de o minoritate, ori îi ridiculizam în întreaga demonstrație. Am ales a doua variantă.

— V-a reușit! Dar după instalarea dvs. n-a trecut mult și ați plecat în străinătate.

— După o lună și jumătate.

— Era absolut necesar?

— Aveam contacte mult mai vechi cu municipalitatea din Los Angeles. Și a apărut ocazia să iau legătura și cu municipalitatea din Atlanta. Avem urgență nevoie de capital care să se investească.

— La ce ar ajuta?

— Nu trebuie lăsată în dezagregare economia bucureșteană.

— Bun, și-atunci?

— Ideea mea — de fapt, e o idee liberală destul de cunoscută — e următoarea: nu trebuie să percepi taxe mari de la un singur agent economic, ci trebuie să percepi taxe mici ca să încurajezi activitatea economică și astfel să fie cit mai mulți agenți economici de la care să percepi respectivele taxe. În spiritul acestei idei m-am dus în S.U.A. și am luat contact cu diferite firme.

— Vom vedea ce succes ați avut. Intimplător, cunosc și eu destul de bine comunitatea românească din Los Angeles. Unii dintre reprezentanții ei sînt foarte bine situați. Nu vi se pare straniu că foarte puțini dintre aceștia se îndreaptă înapoi, deși pe unii dintre ei îi mistuie dorul de țară?

— Comunitatea românească este prima care are acces la presa din România. Se citesc diferite articole mizere — atacuri la persoană, apeluri să nu se investească la noi ca să pice nu știu cine etc. Le-am spus că a-

ceastă politică e nefericită și pentru ei și pentru noi.

— Pentru noi înțeleg de ce. Dar pentru ei?

— În prezent ar putea veni în România cu un capital mai modest și s-ar impune. Le va fi mult mai greu peste cîțiva ani.

— Totuși, nu-mi pot stăpîni curiozitatea: călătoria aceasta a fost fructuoasă?

— Aș zice că da.

— Argumente?

— Oamenii cu care am vorbit au început să vină să ne vadă posibilitățile și eventual să pornească afaceri. Exemplul cel mai concludent este grupul de spitale „Humana”. Se pare că am reușit să deturnăm în defavoarea unguirilor crearea la noi a unui centru de analiză în 24 de ore.

— Mai mergeți pe jos?

— Mai puțin, pentru că n-am timp.

— Mergînd pe jos se observă mai bine ambianța în care ne aflăm, gropile, mizeria, haitele de ciini vagabonzi. În alte părți, dacă un automobilist își frînge mașina într-un canal, municipalitatea e dată în judecată.

— Poate, însă am văzut gropi și la New-York și la Washington...

— Da, dar ce gropi frumoase...

— Din lipsa banilor încerc să aplic o altă strategie decît pînă acum.

— Pînă acum a fost o strategie? N-am observat.

— Primăvara se astupau gropile, pînă toamna se făceau la loc iar peste iarnă se adinceau. Am hotărît să refacem complet cite o stradă, mai nenorocită, pe măsură ce facem rost de bani.

— Și s-a început, ca de cînd mă știu, cu Calea Victoriei.

— Cauza gropilor este canalizarea defectuoasă.

— Ați realizat, probabil, că în cazul alegerilor locale s-a ales de data asta ideea, nu persoana.

— Sînt convins că n-am fost ales pentru însușirile mele. Nici nu mă cunoșteau.

— Cînd credeți dvs. că se va întîmpla ceva spectaculos în Capitală?

— Lumea așteaptă ceva în acest sens. Spectaculosul nu va veni însă niciodată. Numai în cazul în care cineva mi-ar pune pe masă 5 miliarde de dolari, o chestie chiar ipotetic imposibilă.

— Deci ne resemnăm să trăim printre gunoale, să vedem blocuri neterminate, străzi pentru care

îți trebuie gondole cînd plouă...

— Lucrurile o vor lua-o încet spre un drum al redresării și de-abia după ce vom ajunge la un stadiu normal, va fi cunoscut și un drum al creșterii. Cei care au bani fac afaceri, nu filantropie. Filantropie se face numai cu sume mici. Or, canalizarea, apa, drumurile, transportul public, încălzirea nu sînt afaceri rentabile, ci consum din punctul lor de vedere, cheltuieli care numai ipotetic pot fi rambursate. Noi trebuie să rezolvăm cu mijloace proprii această problemă.

— Deci, din vest, nici o nădejde.

— N-o luați în tragic. Apar în acest moment unele firme gigantice care sînt specializate în a investi în așa ceva și au discuții cu noi. Dar eu, pînă nu văd semnat, nu cred. Așa că string fonduri pe munca mea.

— Di Mirică Dumitrescu de la firma româno-americană Jaro mi-a sugerat să vă întreb de ce nu emiteți acțiuni municipale.

— Nu avem experiența necesară și apoi trebuie să dăm dobînzile de 70 la sută, ceea ce este imposibil acum.

— Ar fi totuși interesant să-i cunoașteți opinia. Are un studiu foarte documentat în această privință. Dar, ca să mai înveselim puțin atmosfera, să vă mai spun ce se zice despre dvs.

— S-auzim!

— Cîcă am avea apă caldă toată ziua fiindcă soția dvs. e casnică și spală tot timpul!

— În primul rînd soția mea este directoarea unei grădinițe, deci dimineața nu-i acasă. Apoi, eu nu sînt racordat la termoficare.

— Mai credeți fericită ideea de a transforma Casa poporului într-un cazinou?

— Este o idee bună și, după părerea mea, nu prea poate fi contracarată. Aduce venituri.

— Dar are cineva o asemenea îndrăzneală?

— Am discutat cu doi investitori particulari din Las Vegas care s-au arătat foarte interesați. Le-am prezentat un film despre Casa poporului și vă pot spune că au fost impresionați. Dar trebuie aduși clienți. Această e marea problemă. Oamenii care să cheltuiască suficient de mult ca să se recupereze banii investiți, să acopere taxele care trebuie plătite și să aducă un profit suficient de mare ca să merite efortul. În principiu, am vorbit de cazinou. Dar trebuie creat un complex de hoteluri, trebuie asigurate diverse servicii, săli de conferințe etc.

— Ați cunoscut modul de viață american. Care ar fi cheia succesului lor?

— Muncesc în draci.

— Iar noi nu.

— În momentul asta românii vor să muncească. Nu mai sîntem în 1990. Sigur că mai există puturoși, există peste tot, și-n America sînt o grămadă. Dar tendința nu o mai dau ei.

— Apropos de leneși: cum ați caracteriza aparatul pe care-l conduceți?

Ale? New York-ul? Cum mai stați cu gropile?
Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

— Nu știu dacă e prea mare sau prea mic, pentru că, vedeți dvs., noi trecem acum printr-o fază a reasezării funcțiilor Primăriei legate nu numai de litera legii și de spiritul epocii în care trăim ci mai mult de cea spre care ne îndreptăm. Înainte de revoluție Primăria a fost o chestie paternalist-autocratică. După aceea a devenit parțial responsabilă și în acest moment eu încerc s-o aduc pe o cale a responsabilității publice.

— Care ar fi aceste responsabilități?

— Multe dintre ele nu sînt acelea pe care cetățenii cred că le are.

— De exemplu.

— Povestea cu locuințele: noi trebuie s-o deblocăm pe măsură ce lucrurile vor începe să evolueze în sfera economiei de piață. În ceea măsură vom da noi case. Va exista un serviciu care se va ocupa de locuințe pentru oameni săraci, pe care trebuie în continuare să le construim; dar acesta va fi un serviciu social, nu va fi al Primăriei, ca în momentul acesta serviciul „spațiu locativ”, practic condus de vice-primar. Astea sînt lucruri care urmează să fie create. De fapt, noi începem cu începutul; administrația locală de-abia acum a devenit autonomă și trebuie să creăm un nou sistem de administrație bazată pe interesul public.

— Parași orice atac.

— Pur și simplu spun ceea ce cred.

— Ce s-a schimbat în viața dvs., odată cu funcția de primar general?

— Nu mai am o viață normală de familie. Plec dimineața, mă întorc seara. Cu fiul meu practic mă văd duminică, la bunicii lui, unde are mai mulți prieteni. Nu-i deloc ușor și nu mai vorbesc că am și părinți bolnavi și au nevoie și ei de mai multă căldură sufletească decît sînt eu capabil să le ofer în scurtul timp pe care li-l pot dedica.

— Credeți că pe cetățean îl interesează asta?

— Nici nu-i treaba lui. Chestia asta nu mă obligă nimeni s-o fac. Nu spun că sînt cel mai bun, dar am fost soluția-momentului.

— În funcția dvs. trebuie uneori să aveți inimă de piatră.

— Nu, inimă poți să ai, dar administrația o faci cu mintea.

— Ați rezolvat pînă acum vreun caz dramatic?

— Mai sînt și cazuri dramatice. Cam 80 la sută din cei care vin cu probleme de spațiu locativ își prezintă situația în mod dramatic. Situația însă nu e la toți la fel, la unii este vorba în exclusivitate de vina lor, solicitînd ocrotirea comunității cam nepermis de mult.

— Se intră ușor la dvs.?

— Nici ambasadorii nu pot veni cînd vor ei. Pentru că Primăria asta să funcționeze trebuie totuși o rigoare.

— De ce opțiunea dvs. a fost pentru politica liberală?

— M-am ținut cit mai departe de P.C.R., n-am acceptat nici să fiu utecist. Nu mi-a fost ușor, de aceea am fost numai inginer pe un șantier și apoi în cercetare. Iar ideea unei cariere universitare mi-am scos-o din cap. Sînt un realist și de aceea am și ajuns poate la ideea liberală, ale cărei două părți componente sînt pragmatismul și inițiativa individuală.

— Ați remarcat o scădere a popularității dvs.? Vi se reproșează prezența la diferite recepții. Iar bucureșteanul care orbaceie pe străzi nu suportă cînd altul se află la sindrofii.

— Am o serie de obligații sociale pe care nu le pot respinge.

— Știți ce m-a uimit în discuția cu dvs.?

— Ce?

— Ați fost tot timpul extrem de serios.

— Sînt un om serios de felul meu.

— De obicei mai și glumiți.

— Depinde de interlocutor. Dvs. fiind un om serios, așa am simțit că trebuie să vă răspund.

— Mă faceți să rid.

GEORGE ARION

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Sugestii pe adresa primarului general al Capitalei

După cum se știe, Bucureștiul are nevoie de schimbări și îmbunătățiri substanțiale, sub toate aspectele, pentru a putea deveni cu adevărat o capitală modernă, ceea ce necesită fonduri importante și investiții.

Din păcate, însă, posibilitățile interne în prezent sînt foarte limitate, insuficiente pentru a putea pune în aplicare planurile și măsurile preconizate de Primărie în acest sens. Datorită acestui fapt va trebui să se apeleze la factorii exteriori pentru o participare masivă pe multiple planuri.

În acest context, sugerez primarului general al Capitalei, dl. Crin Halaicu, să ia în considerare organizarea unei reuniuni în București a primarilor

capitalelor lumii occidentale și ai unor mari centre urbane. Pe lângă aceștia să fie invitați și specialiști în diferite domenii, cum ar fi: sistematizare și construcții edilitare, drumuri și transporturi urbane, gospodărie comunală, administrație publică, turism, etc., precum și oameni de afaceri.

Cred că o astfel de reuniune ar putea avea loc în perioada cînd se va desfășura „T.I.B. — 92” în toamna acestui an. În cadrul căreia edilii Capitalei să prezinte situația actuală și planurile de dezvoltare ale acestora, iar invitații străini să împărtășească din experiența lor și să-și exprime opiniile privind dezvoltarea Capitalei noastre.

Ar fi de dorit să se realizeze

cu acest prilej și unele acorduri și planuri de colaborare pe termen scurt și de perspectivă, în care să se materializeze concluziile și propunerile ce vor rezulta în urma reuniunii.

Sînt constient de faptul că o activitate de o asemenea anvergură, necesită — pe lângă multe altele — în primul rînd fonduri substanțiale, de care Primăria Municipiului București nu dispune. În acest caz, ar trebui să se apeleze la sponsori. Cred că apelurile Primăriei Capitalei (mai ales în actuala conjunctură) privind sponsorizarea acestei reuniuni nu vor rămîne fără ecou. Dimpotrivă. Ce-ar fi să încercați, domnule primar general?

ILIE STOLERU

CURIER JURIDIC

EMILIA PANAIT, Eforie Nord:

a) Ca urmare a creșterii prețurilor și tarifelor la mărfurile și serviciile nesubvenționate, cu începere de la 01 mai 1992, pensiile de asigurări sociale se indexează cu 5 la sută.

b) Ca urmare a reducerii subvențiilor la unele produse și servicii, pensiile pentru limită de vîrstă cu vechime incompletă astfel indexate, se majorează cu o sumă fixă de 1075 lei.

c) Pensiile suplimentare din sistemul asigurărilor sociale de stat se indexează cu 21 la sută, procent care cuprinde atât efectul reducerii subvențiilor, cât și pe cel al creșterii prețurilor și tarifelor la celelalte produse și servicii.

Ținînd seama de aceste date, vă puteți calcula cuantumul noii pensii.

SMARANDA NICOLESCU, Slatina:

a) Succesorii sînt chemați la moștenire în ordinea claselor de moștenitori. Dv., făcînd parte din clasa colateralilor ordinari, sînteți înlăturată de la moștenire, de Magdalena, care se află în clasa prioritară a descendenților.

Ca atare, nu puteți moșteni garsoniera nepotului. b) Testamentul de care vorbiți nu se găsește la notariat, fiindcă probabil nu a fost autentificat de acest organ. Dacă s-a găsit un exemplar la poliție, e probabil un testament olograf, pentru care legea nu cere intervenția notariatului.

c) Testamentul poate fi contestat printr-o acțiune în justiție, în cazul în care acesta nu a fost întocmit, respectîndu-se normele legale în materie.

d) Puteți impune pe băatul dv., printr-un act autentificat de notariat, să vă reprezinte în justiție, în cazul în care nu vă puteți prezenta.

CORNELIU OLTEANU

Zbiruirea

poporului sărac

Sînt administrator la Blocul A — Colonia U.T.A. Arad și-n această calitate mă confrunt cu o serie de greutăți, generate în principal de creșterea salăbatică a prețurilor. Prin reducerea subvențiilor, începînd cu luna mai a.c. au crescut vertiginos prețurile la încălzire și la apa caldă. În aceste condiții nou create sîntem nevoiți să mărim fondul de rulment de la 51 000 lei, la 180 000 lei, pînă la finele anului, tocmai pentru a ne putea descurca. Încă un aspect survenit peste noapte. Asociația noastră de locatari are predată la ARTEM Arad suma de 32 000 lei, ca fond de garanție. Paradoxal și incredibil este că această sumă de garanție trebuie și ea majorată la 180 000 lei. Tot în acest an! Și asta nu pentru că așa vor cei de la termoficare, ci pentru că așa prevede Legea nr. 4/1981, rămasă în vigoare din epoca de aur suflat, cînd se puteau emite tot felul de acte normative, fără drept de comentarii și fără drept de apel la forurile legiuitoare. Aceste garanții față de ARTEM Arad sînt tot un fel de biruri, percepute pe spinarea bietilor locatari, care și așa se confruntă cu creșterea galopantă a produselor alimentare, a îmbrăcămintii copiilor, a medicamentelor și prețului călătoriei ș.a.

Nu știu dacă noul guvern, noul parlament și

noul președinte vor abra-ga o dată pentru totdeauna aceste acte normative de tristă faimă și amintire, care zbiruiesc poporul și așa sărac. Față de această situație tragică de fapt a oamenilor simpli și onesti, dar săraci, vă rugăm să interveniți pe lângă factorii de drept să ne ușureze traiul și viața, că alfel ne ajunge streangul la gît și e bai mare! Dacă nu veți publica această scrisoare, înseamnă că sînteți plătiți de guvern și-n situația asta, zău așa, nici nu mai știu ce să facem și cui să ne adresăm, căci ne-ați rămas singurul stilp de nădejde.

Pavel Ciurdaru, administrator la Bloc A — Colonia U.T.A. Arad

N.R. Nu sîntem plătiți nici de guvern și nici de alte forte oculte, așa că păstrați-vă intactă încrederea. Cît despre prețurile galopante, ele ne afectează în egală măsură și pe noi.

Să ne cunoaștem vindecătorii

În multe dintre numerele publicației „Flacăra” apar noi și noi exemple de persoane dotate cu „puteri” care fac așa-zisele „miracole”, prin care mulți bolnavi au fost vindecați. Sînt din București și

Dacă ați epulzat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

am un caz deosebit în familie. Cred că ceea ce faceți este foarte bine; lucru pe care am avut ocazia să-l constat din discuțiile cu oamenii necăjiți. Apreciez însă că ar fi bine ca pe lângă datele aproape complete publicate despre astfel de persoane, cu însușiri deosebite, cu puteri „bioenergetice stimulatoare” (multe dintre acestea sînt deja cunoscute prin publicitatea făcută), să se dea mai multe detalii, dar să se dea și alte nume și persoane, chiar din București. Așa este și cazul dnei Silvia Teodorescu din orașul Roman, despre care am auzit lucruri deosebite, dar care nu sînt cunoscute.

Poate nu ar strica, dle redactor șef, ca în unul dintre numerele viitoare ale revistei „Flacăra”, cineva s-o abordeze pe dna Silvia Teodorescu din Roman (așa cum s-a publicat despre Maria Vărlan, Elena Leonte, Dan Urziceanu etc), întrucît cazurile de boli vindecate de către această femeie cu însușiri deosebite sînt multe, iar „minunile” făcute de către ea circulă din gură-n gură, prin viu grai.

În numele unui grup de oameni interesați și al meu personal vă mulțumim din suflet pentru tot ce faceți pentru oamenii aflați în trecătoare suferință.

Cu stimă,

W. D. București, Sectorul I

Veșnicul și imuabilul

Virgil Radulian

Ca și înainte, și în prezent sînteți publicația mea preferată, datorită diversității problemelor de care vă ocupați și a imparțialității de care dați dovadă. De aceea, cu încrederea pe care v-am acordat-o întotdeauna, vă sesizez un caz care nu face decît să mîhnească oamenii cinstiți, care trăiesc (așa cum pot) din munca lor.

Este vorba de dl. (tovarăș) prof. dr. Virgil Radulian (nu și acad. dr. doc. — cum se mențio-

nează în revista „Flacăra” din aprilie a.c.), fost președinte al șoimilor și pionierilor patriei, actualmente președinte al Comitetului Național Român pentru UNICEF. Și, probabil, viitor președinte al Străjerilor Patriei. Persoană care atunci cînd nu este în „vizite de lucru” în țară, ca pe vremuri (s-ar putea face liniștit un fotomontaj cu pozele pe care le are cu cei doi Ceaușesci), este tot pe drumuri. Pe la Lisabona, Paris, Viena, München, Ankara, Rio și în multe alte orașe din S.U.A. Bineînțeles, tot în „delegații” la cel mai înalt nivel. În acest sens ne întrebăm, oare unde sînt milioanele de lei și foarte mulți dolari primii de UNICEF pentru sprijinirea copiilor? Chiar totul merge pe deplăsări? Pe salariile de zeci de mii de lei negociate?

Domnul-tovarăș Virgil Radulian și-a ales foștii colaboratori de la pionieri și șoimi; este pas-tor și de Președinție; dar și de mai marii din cadrul Ministerului Învățămîntului și Științei. Și-a împărțit neamurile și prietenii pe toate meridianele și este normal ca acum toți să-i fie recunoscători. Ar fi interesant de aflat unde și cum au fost repartizate locurile permise pentru copiii români în taberele din străinătate? Tot pentru copiii foștilor și actualilor mari boși! Dacă se mai pun și alte întrebări, s-ar putea să apară aspecte de altă natură, de competență altor organe, care-și bagă nasul numai unde nu trebuie.

Cu respect,

VASILE RACHITA București

Să-mi fac

dreptate singură?

Subsemnata Tudorache Floarea, domiciliată în Constanța, str. Alea Stînjeneilor nr. 1, bl. C1, sc. 4, et. 1, ap. 6, jud. Constanța, vă rog să-mi publicați această scrisoare, trimisă redacției dv.

Poate așa, voi reuși să-l conving pe dl. procuror șef, Grasu... să nu mai fie pînă la urmă împiedec realizarea justiției.

Dar iată cum s-au desfășurat faptele:

Căsătoria mea cu Tudorache Cristache a fost desfășurată prin sent. civ. nr. 2185/01 aprilie 1991 a... prin care mi s-a atribuit și spațiul de locuit. Totodată, s-a constatat că cei doi copii, rezultați din această căsătorie, au drepturi locale proprii în apartamentul de la adresa susmenționată, care urmează a fi respectate de subsemnata.

Împotriva acestei hotărîri, fostul sot a declarat recurs la Tribunalul Județean Constanța, ce a făcut obiectul dos. civ. nr. 1437/1991.

Și ca să nu se soluționeze această cauză, s-a recurs la un șiretlic aparent legal, respectiv, s-a depus o plîngere împotriva martorilor mei pentru mărturie mincinoasă, pe baza căreia judecata a fost suspendată.

Am repus cauza pe rol, pentru că s-a dispus neînceperea urmăririi penale. Din nou a operat suspendarea, urmare unei alte plîngeri la Procuratură.

După scoaterea de sub urmărire penală a martorilor, am cerut iarăși repunerea pe rol a cauzei, dar, la fel a operat suspendarea, pentru că fostul sot s-a plîns din

nou, dlui procuror Grasu... ruda sa.

Și tot așa de un an și mai bine, soluționarea recursului se tot suspendă. Dosarul cu „mincinoasele mărturii” se plimbă de la Poliție la Procuratură și invers, fostul sot locuind în casă, iar eu, cu cei 2 copii, de la început am stat în gazdă, dormind pe jos.

Pe data de 25 mai 1992 — cînd s-a cerut din nou suspendarea judecării — am mers acasă și am intrat în locuința ce mi s-a atribuit de judecatorie.

Sînt o femeie singură, bolnavă, tîrîită prin procese și terorizată de fostul sot, ajutat de un organ — dl. procuror Grasu... — care ar trebui să contribuie la realizarea justiției și nicidecum, la împiedicarea ei. Acum, în casa mea, sînt amenințată de fostul sot.

Sînt nevoită să-mi fac dreptate, singură sau nu?

Doresc să-mi răspundă dl. procuror Grasu... ruda pînă la urmă a omului care m-a chinuit pe mine și pe copiii mei, ani de zile.

Publicînd scrisoarea mea, poate un sentiment de dreptate se va strecura și în sufletul celor, ce cu știință, nedreptătesc.

POSTA REDACȚIEI

DUMITRU EPURE — Craiova, str. Șoimului, nr. 11: În situația dvs. nu aveți nevoie de medicamente. Trebuie să urmați un tratament de recuperare prin masaj, fizioterapie, reînvițarea mișcărilor prin kinetoterapie. În felul acesta se previn și cauzele care ar putea produce noi accidente cerebrale.

PETRE ȘURCA — Tîrgu-Jiu, str. 8 Mai, bl. 1, Petrol, sc. B, et. III, ap. 7, jud. Gorj: Am prezentat unor medici cazul dvs. Ei vă sfătuiesc să mergeți la Spitalul „Cantacuzino” și să vă adresați prof. dr. Mincu — secția diabet. Este singurul institut care poate să asigure insulina și dozarea pentru cei luați în evidență.

GRIGORE MUREȘAN — Cîmpia Turzii, str. Traian Vîlceanu, nr. 31: Vă prezentăm de data aceasta răspunsul pe care l-am primit din partea Prefecturii jud. Cluj: „Potrivit art. 10 alin. 4 din Legea fondului funciar, pînă la data de 6 aprilie 1991 erați în drept de a depune cerere la consiliul local al orașului pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului. Conform art. 8 alin. 1 și 2 din lege, terenul respectiv trebuia să se găsească în patrimoniul CAP, iar dvs. să aveți calitatea de membru cooperativ. În consecință, răspunsul negativ primit de la comisiile locale și județene este corect, încadrîndu-se în prevederile legale amintite mai sus.”

ION BOTEAN — Galați — Tiglina 2, str. Construc-torului, nr. 27, bl. C, sc. 3, et. 3, ap. 56: Dna dr. Viorica Vintilă lucrează la Institutul de biochimie. Nu-l cunoaștem adresa exactă. Dl. Valeriu Popa locuiește pe strada Malor Coravu, nr. 17, București. Nu răspunde la telefon.

IOAN URZICA — com. Gălațuș, nr. 200, jud. Harghita: Vă mulțumim pentru aprecieri. Regretăm, dar noi nu facem programări la sedințele de bioterapie ale Mariei Vărlan. Vă putem însă informa că un consult care este obligatoriu costă 1500 lei, iar o sedință de tratament 400. Pentru reumatism poate ar fi mai indicată o stațiune.

ELENA GRECESCU

REPREZENTANȚIA PENTRU ROMANIA, București 70749, Str. Giral Berthelot 27
Telefon: 12 00 53, FAX: 12 00 54

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996 / 15 881	APEL srl Arad Tel.: 966 / 15 231	AREXIM srl București Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl București Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tîrgu Mures Tel.: 954 / 16 644	COMSER srl Hunedoara Tel.: 957 / 12 538-132	COMSERVICE co Bacău Tel.: 931 / 22 626	CORES TRADE srl Timiș-Caras Severin Tel.: 96 / 13 76 14
ESTICO srl Brasov Tel.: 921 / 19 052	FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) Suceava Tel.: 987 / 26 996	METRONOM Piatra Neamt Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR Chisinau Tel.: prefix / 47 15 24	ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL L. D. srl Iasi Tel.: 981 / 42-110-1209

RANK XEROX

Libertatea de a-l alege
pe cel mai bun

PETRE ROMAN N-A FĂCUT NUMAI STÎNGĂCII

Ex-premierul Petre Roman n-a făcut numai gă-nării, așa cum încercau unii să acrediteze ideea. E adevărat că a semnat și parafat ieșirea de sub teacurile tipografice a revistei „România Mare”, ai cărei colaboratori acum îl injură de mama focului. Dar a semnat și apariția TEATRULUI „MASCA”, primul teatru de acest gen din țară. Aici nu e vorba de lipsa practicii economice, invocate de către unii, ci de o anume sensibilitate față de cultură. Sensibilitate pe care actualul prim-ministru, dl Theodor Stolojan, spun gurile rele, nu o are. Mai de grabă cred că sacul financiar e gol. Sacul e gol și e spart. Iar cultura nu poate fi subvenționată doar cu bune intenții.

Jos mîna de pe teatrul „Masca”

Prin Hotărîrea Guvernamentală nr. 601, din 24 mai 1990, prin semnătura expresă a fostului prim-ministru, dl Petre Roman, ia ființă Teatrul „MASCA” din București, teatru de națională, de gest și expresie corporală. După știința și cunoștințele noastre singurul de acest fel din țară. Teatrul „MASCA” se organizează la nivel de teatru dramatic de categoria I, fiind institutia bugetară, în subordinea Ministerului Culturii. Ca urmare a prezentei Hotărîri a Guvernului României, dl Andrei Plesu, ministrul culturii la acea dată, emite Hotărîrea nr. 364, din 12 iunie 1990. Avînd în vedere Hotărîrea Guvernamentală nr. 601, din 24 mai 1990, ministrul de resort emite următorul ORDIN: Începînd cu data de 1 iulie 1990 dl Mihai Mălaimare se numește în funcția de director al Teatrului „MASCA”, cu un salariu de 5.120 lei, (clasa 34) și o indemnizație de conducere de 295 lei lunar (tip II). Acesta este, în fond, cadrul juridic și financiar, cadrul legal, în orice caz, al teatrului românesc. Căci, în fond, cadrul legal, în orice caz, al teatrului românesc. Căci, în fond, cadrul legal, în orice caz, al teatrului românesc.

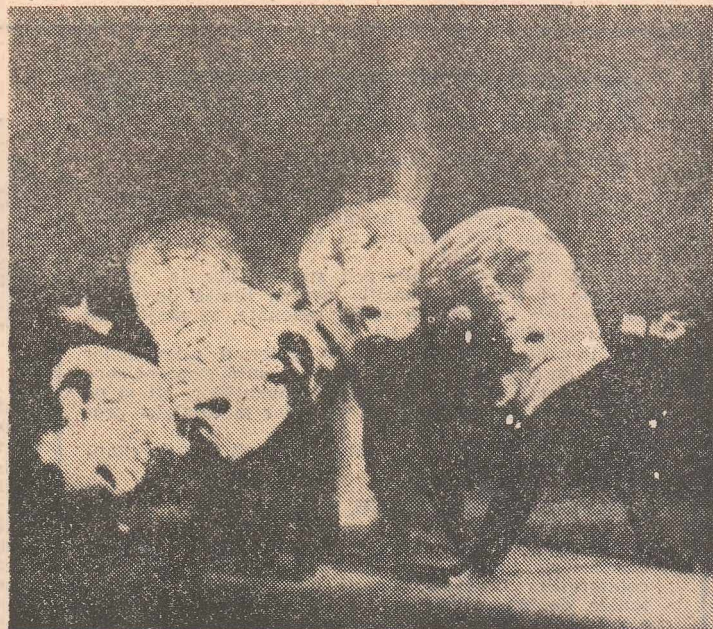
Înaintea vremii, respectivul spațiu a fost folosit pentru diferite sedințe de partid, tinute de către instituțiile și întreprinderile de sector, care nu aveau atarj încăperi folosite la protocol și bătut în palme.

Teatrul „MASCA” se angajează să nu schimbe nimic din planimetria inițială, întrucît această clădire aparține patrimoniului cultural național (Fundatia Brătianu). Mai mult chiar Comisia Națională a Monumentelor istorice își dă acordul pentru transferul acestei clădiri proiectată de arh. P. Antonescu și înscrisă pe lista monumentelor la poziția 41-B-221. Dar chiar se face remarcă, îndreptățită de altfel, că spațiul respectiv va intra, în sfîrșit, în circuit cultural. Arhitectii Ion Munteanu și Cezașu Mucenic semnează misiva oficială, precum și directorul Peter Derer.

Asadar, o fostă sală, uzată pentru sordide și interminabile sedințe de partid, este reînțelegrată cultural, mai exact, în peisajul teatrului românesc. Căci, în fond, cadrul legal, în orice caz, al teatrului românesc.

niu, de un adiunct de ministru, dar levatura semnăturilor abia acum începe! La 17 octombrie 1990 se încheie un protocol între Biblioteca Națională, prin reprezentanții ei legali, dl Gheorghe Iosif Bercean, director și dna Georgeta Raicu, contabil sef. Din partea teatrului actele au fost semnate de dnii Mihai Mălaimare, director și Lucian Belcean, consilier juridic. Rog să fii foarte atenți la toate aceste acte însemnate întrucît o semnătură a primului ministru și o semnătură a unui ministru al culturii (i-am numit pe domnii Roman și Plesu), nu vor cîntări, în balanța justiției, cît niste acte decrepite, scortite de ne vremea lui Dej și Ceaușescu. Vreau să spun că în manevra hirtogăriilor s-a schimbat totul și nimic! Vremurile noi, postdecembriste, au schimbat citiva oameni, de fa-

Petre Roman, atunci în funcțiune, și semnătura ministrului culturii, dl Andrei Plesu, atunci în funcțiune, înlocuind nitea să încheie un contract definitiv! Mai cu seamă că spațiul era sub controlul Ministerului Culturii. N-a făcut-o! Și a văzut ce a urmat! S-a schimbat masca, dar s-au schimbat și actorii. Vremurile sint tulburi. Pe elementă și bunăvoință nu se poate conta. Oamenii politici insisi sint schimbători. Contractele de închiriere sint un apendice. Niste amigdale sau polipi: dar au și aceste acte rolul lor în procesul hirtogării. În manevra lor. Nu le poți extirpa, ca pe un organ dintre cele mai sus amintite, de dragul unui medic chirurg care nu știe altceva decît bisturiul.

Dreptul la vis. Bădărana realitate!

Realitatea artistică este una, realitatea terestră, a acestor hirtogării, care ne scot peri albi, e alta. Dureros de exactă! Iată de ce vă propun să revenim cu picioarele pe pămînt, chiar dacă Teatrul „MASCA” a dobîndit, în acesti aproape trei ani de funcționare, cîteva premii naționale și internaționale. Aspect desore care promitem să revenim, cu reală plăcere. Asadar, să revenim puțin la oile noastre, învățate cu alfabetul marxist, la Universitatea cultural-stiințifică. Tocmai această universitate, priopăsită de Ceaușescu nu pentru a îndobitoci poporul, cu televizorul, ci pentru a uita de foame, de lipsuri și nevoi felurite, ei, bine, tocmai această universitate leninistă emite pretențiuni asupra acestui spațiu oferit legal Teatrului „MASCA”. Ei scot la iveală, din culturi prăfuite și vremuite codicile. Dispoziția nr. 890, din 7 noiembrie 1963, emisă de defunctul Comitet de stat de cultură și artă. Asadar, Secretariatul c.c. al p.c.r. A DARUIT (deci gratuit) această suprafață din Bisericii Amzei 5-7, iar puțin celebra universitate populară, mai puțin culturală și mai puțin științifică, folosea respectivul spațiu pentru protocol și sedințe de ridicat mîna în sus, ca la un semn, ori de bătut în palme. Doi oameni tineri, inteligenți, s-au gîndit să dea altă destinație acestei săli. S-o întrezăre cultural, teatral. Să-i dea, oricum, un scop mai voios. Și mai trebuincios. Și mai luminos. Dar n-au reușit pe de-a-ntregul, pentru că, acari Păun, mai sint și în cultură și în infrastructură.

„MASCA” asupra spațiului aflar în litigiu, îl constituie chiar ordinul de repartitie nr. 203, din 14 noiembrie 1990. Emis și parafat de Primăria Sectorului 1. Împrejurarea nefașă că ICRAI Herăstrău a încheiat contractul de închiriere doar pentru un an, nu are absolut nici o relevanță juridică, atîta vreme cît ordinul de repartitie era emis de durată nedeterminată! Iar locatiunea a fost continuată în condițiile contractului. Chiar se derulează și după data acestei nedrepte sentințe civile, în condițiile stipulate de contract.

Noi insine considerăm că Judecătoria Sectorului 1 a gresit profund în defavoarea Teatrului de stat „MASCA”. Atîta timp cît Ordinul de repartitie nr. 203, din 14 noiembrie 1990, nu a fost revocat de către nimeni — nici chiar de către organul administrativ emitent!!! —, anularea contractului de închiriere, încheiat în temel legal, este nu doar inadmisibilă, ci și ilegală! Ca urmare, soluția adoptată de fond, prin cine știe ce matrapzlicuri, se bazează pe o stare de fapt confuză care, în final, a determinat pronunțarea unei hotărîri hazardate, lipsite de coordonate juridice bine conturate.

Domnului Mihai Mălaimare, cu dragoste!

Domnule actor Mihai Mălaimare, domnule director Mihai Mălaimare, dumitale și formația dumitale, v-ati ținut de cuvînt! Cele cîteva premiere realizate, într-un răsîmpt scurt, cît o respirare babană de elefant, dovedesc asta: „CLOVNI”, „JOINA”, „MANTAUA”, „MEDIEVALE”, „A MURIT MOARTEA, MĂI!”, dovedesc cu orisîmintă faptul că v-ati ținut de cuvîntul de onoare, artistic cu brio! V-ati justificat întemeierea. Aspect asupra căruia intenționăm să revenim, negresit. Cît desore spațiul în litigiu, este normal că actori de talia Domnilor voastre să nu facă repetițiile și spectacolele în stradă, în microbuze etc. Tragem nădeidea că vom găsi înțelegere la Primăria de sector și la Primăria Capitalei, pentru a rezolva această spinoasă problemă! Pentru comersanți și buticari se găsește spații, cit ai bate-n palme! Artistii sint scosi în stradă și din spațiile atribuite prin semnătura unui prim-ministru, al unui ministru al culturii. Cum au picat Roman și Plesu, cum actele semnate de ei nu mai sint valabile! Dovadă certă că sintem în tara lui Papură Vodă.

Aici dau dreptate dlui premier Stolojan, cînd își asumă o parte din „vina” lui don Pedro. Domnia sa conducea finanțele țării în acea vreme. Dar într-o perioadă de tranziție, într-o perioadă cînd cei doi tineri politicieni au învățat enorm, este normal să se și scriie reciproc! Chiar dacă se scrie în presă că actualul prim-ministru are o anume reticentă față de cultură și presă (noi nu credem asta), avem la dispoziție o listă cu acțiunile, premiile Teatrului „MASCA”: premii obținute, mai ales, în străinătate. Acești oameni nu pot fi lăsați efectiv în stradă! Si ei, clovni noștri cei de toate zilele, ne înfrumusețează viața, umplînd spațiul dintre rîs și plîns.

DORIN SALĂJAN

De acord, în principiu

Această formulă lapidară uzitată de către factorii de conducere comunisti, pînă la satiu și nesatiu, mai există. În principiu, ei erau de acord cu toate: dar, în fond, puteau să nu fie de acord cu nimic! Nu era o strategie verbală, ci o fugă de răspundere. Pe data de 17 august 1990, conducerea Teatrului „MASCA” adresează o scrisoare Ministerului Culturii, prin care solicită să-i srijine în vederea obținerii spațiului pentru repetiții și spectacole, din str. Biserica Amzei nr. 5-7. Spațiu ce se afla în directa subordonare a amintitului minister.

CONFLICTE CARE DUC LA CRIME

Ucigașul: patronul unui bar

Nu toate fi ieșiseră cum ar fi vrut, în ziua aceea. Viața e tot mai grea și oricît i-ar bătătorii munca palmele, șomajul pîndește ca o hienă. Purtat de griji pe teritoriul speranțelor arse, Nicolae Hampel (47 ani, domiciliat pe intr. Birsei, nr. 4, sector 3, lăcătuș la RATB) a intrat în bufetul „ARIZONA” din str. Lucrășiu Pătrășcanu, sect. 3. A bătut o țările, să mai uite gîndurile amare. Discuția care a avut loc, apoi, între N.H. și Dumitru Bileca (31 ani, domiciliat în bd. Muncii, nr. 67, sect. 2), patronul bufetului, rămîne o enigmă. După schimburi de jigniri, patronul l-a lovit cu pumnul pe N.H. care, în cădere, a suferit un traumatism cranio-cerebral, decedînd pe

loc. Omorul a fost săvîrșit pe 26 iunie a.c.

Criminal la 60 de ani

Paul Dagne (60 ani, pensionar, domiciliat pe str. Naipu, nr. 9, sect. 5) nu mai suportă concubinajul fiicei sale cu Eduard Conrad (41 ani, din municipiul Brașov). „Dacă are de gînd să-i pună pirostriile, bine, dacă nu, să plice unde o vede cu ochii” — gîndea bătrînul. „Ce te bagi dumnea în viața noastră?” — i-a replicat E.C., fără să știe că a sa va fi curmată, imediat, de o lovitură de cutit în zona inimii. Paul Dagne și-a spălat în singe onoarea de tată. Își va sfîrși viața la închisoare cu conștiința strivită de o crimă care i-a murdărit traful în al șaiszecilea an.

Bătut cu scindura în cap

În urma unor altercații și-a pierdut viața și Valeriu Oprea (42 ani, din satul Burias, com. Peris, Sectorul Agricol Ilfov). El a căzut victimă mai multor lovituri pe care Petre Stoica (20 ani, din aceeași localitate, muncitor la „TEHNOMETALICA”) i le-a aplicat, cu o scindură, în zona capului. Crima a fost comisă în noaptea de 13/14 iunie a.c. Autorul loviturilor cauzatoare de moarte a fost identificat în urma unor activități specifice desfășurate de polițiști din Serviciul judiciar în colaborare cu Postul de Poliție Peris, S.A.I.

RADU POPA

Domnule președinte al Tribunalului Municipiului București

Cazul de mai sus a fost pe rol la Judecătoria Sectorului 1 (dosar civil nr. 35/1991). Prin sentința civilă nr. 719, din 29 ianuarie 1992, Teatrului „MASCA” i se ia, pe nedrept, pe nemenei legal, acel spațiu obținut cu acte în toată regula. Teatrul de stat „MASCA” nu este și nu ar fi lipsit de titlu legal pentru a se justifica cererea de evacuare din respectivul spațiu. Sentința de fond, a Judecătoriei Sectorului 1, este în contradicție vădită cu chiar actele existente la dosar. Pe care noi le-am studiat cu acribie profesională. Titlul, care iustifică dreptul TEATRULUI

LA SPITALUL TUNARI TRISTEȚEA SE MÂNINCĂ PE PÎINE

I

Am văzut instalațiile sofisticate din subsolul parcului Carol; ele aveau ordin să țină frapate osemintele unui dictator. Mi-am zis atunci că Revoluția l-a ajutat pe Ceaușescu să-și afle loc de verdeață ca orice bun român care, plecând dintre ai săi, își trage o brazdă cu iarbă deasupra și așteaptă miracolul creștin. Nu știe nimeni dacă se gîndea odiosul la moarte, așa cum fac cei mai mulți oameni obișnuți, între care și eu, rupt brută de la munca de pămăș într-un asfințit de aprilie și încărcat în mașina de tristețe care se cheamă „Spitalul de pneumologie București”.

II

Clădirea din str. Ștefan cel Mare nr. 11, denumită și Spitalul Tunari, a fost mai întâi bolniță pentru călugărițe, a aparținut apoi CFR-ului, devenind ulterior clinică TBC. „Legenda” spune că, prin 1987, Ceaușescu ar fi făcut cu mina semnul mătăsirii spitalului care se învecina cu sediul Inspectoratului General al Miliciei și amintea, în plin centrul Capitalei, că în România mai există tuberculoză. Și totuși, un cadru al spitalului, cu priză la medicii activiștilor fostului C.C. — deh, erau și ei bolnavi, erau și ei, până la urmă „oameni!” — a făcut propunerea curajoasă de a schimba denumirea unității din „Clinică TBC” în „Clinică de pneumologie și chirurgie toracică”, așa cum scrie și acum la intrare. Astfel, am cunoscut spitalul care scrișle din încheieturi dar care supraviețuiește grație unui artificiu.

III

La Secția chirurgie la care am fost internat lucrează, printre alții, și medicul Constantin Ciulavă, care este și șeful secției. Când ți se adresează, iradiază lumină. În general, cînd operează, începe nopțile în spital în așteptarea unui semn pozitiv de la pacient. E generos și discret. Mai există însă încă un medic, poate că bun profesionist, dar întunecat de o poftă neobișnuită de bani, care dictează în multe cazuri în relația lui medic-pacient. Plicul cu bani e singurul obiect care-l hotărăște să zimbească sau să spună ceea ce ar trebui să însemne încurajarea ce o dă medicul la vizita zilnică în salon.

El are pus la punct un sistem bine studiat pentru a storce cât mai mulți bani: creează o atmosferă misterioasă în jurul diagnosticului, amînă externarea, amenință cu datul afară din spital, „jonglează” cu data operației...

IV

Clocan Constantin — lăcătuș la IMMR din Ploiești, operat de tumoare: „M-a chemat în camera obscură de la radiologie. Îi dădusem 13000 lei înainte de operație. Mai întâi n-a vrut să recunoască; apoi mi-a spus pe șleau: „Eu nu te-am operat de apendicită. N-ajunge cît mi-ai dat!” Am încercat să-i spun că am 3 copii, că soția nu poate munci, că trăim 5 oameni din concediul meu medical... El însă m-a tăiat scurt: „Știi cît costă un rezervor de benzină?” Știam cît costă, dar mai știam că doctorul e handicapat și are dreptul la cotă sporită cu reducere de pret. În fine, mi-a trîntit-o: „Dai încă 10000; asta așa pentru tine, că ești băiat bun...” Nu m-a lăsat să plec acasă pînă cînd n-a venit soția mea cu banii. Ciubotaru Vasile — pensionar C.A.P. din com. Fălcoi, jud. Olt: „Mi-a cerut 20000 și m-a ținut două luni înainte de operație pînă am făcut rost de bani”. Cordea Sabin — subinginer — COS Tirgoviste: „Colegii mei de la fabrică au făcut chetă ca să-i dau doctorului 25000 lei”. Brateș Gheorghe — tehnician RENEL Ploiești: „A dus cu mine un război psihologic. I-am dat bani,

dar n-am înțeles de ce m-a chinuit așa după operație...” Mihailache Gheorghe, pensionar, com. Lipănești — Prahova: „M-a ținut luni de zile fără să-mi facă nimic. Săptămînal îmi dădea drumul acasă ca să-i umplu, la întoarcere, portbagajul mașinii cu carne și brînză...”

V

Eu m-am temut să-l ofensez pe medicul respectiv așa că i-am dat, la început, 5000 de lei — înțelegînd că și un ziarist este un om supus moravurilor timpului său. Cu timpul însă, am constatat că-i dădusem foarte puțin. Au trecut săptămîni și doctorul nu mă mai întreba nici un cuvînt. Intra în salon și nu mă vedea. După ce i-am cerut eliberarea unui certificat medical m-a făcut „colțos” și m-a trimis la director. Ei, da, trecuse timpul celor 5000. Venea acum timpul altor bani... La scurt timp, eram externat, înainte de termenul în care aș fi putut avea garanția vindecării. Devenisem incomod, fără perspectivă de cîștig, nul.

VI

E, poate, un caz extrem. Dar stilul acesta există aproape la toate nivelurile spitalului Tunari. Unitatea are 150 de bolnavi și 50 de cadre. Printr-o proastă tradiție, se taie zilnic din rațiile alimentare ale bolnavilor pentru a se servi masa unor salariați permanenți. Asta în condițiile în care boala TBC necesită un supliment de alimentație. Sîmbătă 13 iunie, un fei de mîncare a lipsit în întregime.

VII

Reanimarea. Locul în care se întretaie viața și moartea. Aici pînă și pusul unei perne sub cap costă 100 lei. Un tînar de 24 de ani e aici de cîteva luni sub amenințarea septicemiei. Părul negru, bogat, sprîncene trasate energic, bărbia impectuoasă. A lucrat la URA Obor ca strungar. Mediul promiscuu din familie (str. Ziduri între vii, bl 9, ap. 55), lipsa de grijă din partea societății, arbitrarul unor tratamente medicale, lipsa de bani pentru medici, au făcut din el o victimă a tuberculozei. „Eu trag nădejde să trăiesc, să mă fac bine” — mi-a spus el pe 23 iunie. „Am fost și în Piața Universității, am luptat, cunosc Revoluția pe de rost. Iliescu a dat mina cu mine. Oare un tratament în străinătate m-ar face bine?” Cine ar putea să-i spună adevărul? Mama lui, Gherghina, i-a pregătit lucrurile de înmormîntare. Surorile îl mint că doctorul s-ar fi hotărît să-l opereze, ca o ultimă soluție salvatoare... O fată Luminîța, îl mai vizita uneori; acum nici ea nu mai vine. Georgescu Ion visează în pat la casa bunicilor din Colonești-Olt, unde a fost să fie cel mai fericit.

VIII

Da. Știu acum că nici medicii nu sînt nemuritori. Lingă mine, în salonul 30 a trecut discret în neființă chirurgul Dan Atanasiu care a slujit chirurgia toracică și la spitalul Tunari. Unii colegi au venit să-l vadă, alții au continuat să-i pizmuiască echilibrul și generozitatea și după moarte. În definitiv, cu ce e superior medicul față de omul de rînd? Este el doar uncalta lui Dumnezeu — adevăratul vindecător? Peisajul social-politic s-a degradat, împușcînd tîmăduitorii prin vocație și iubitori de aproapele. Cînd medicina românească va străluci ca în Occident, latinescul „medice, curate ipsum” (doctore, vindecă-te mai întâi pe tine!) va trebui aplicat cu prioritate. Și mai e ceva: cupiditatea ia forme grotestice tocmai acolo unde oamenii sînt mai săraci și mai aproape de moarte. Mi se pare imorală și feroce spolierea unui bolnav TBC care, de cele mai multe ori, e condamnat pe viață prin diagnosticarea

tuberculozei. De ce atunci cer sindicatele salarii mari pentru medici? Unii, după cum am calculat, cîștigă de la bolnavi sume între 200000—250000 lei lunar. Bugetul ar trebui să suplimenteze subvenția pentru dotarea tehnică, pregătire profesională, hrană, condiții mai bune pentru pacienți. Dar și aici se naște o mafie. Am fost martor cînd bolnavului Dobrescu, muncitor din Tg. Jiu, care plătiese 20000 lei operația și s-a spus că nu există sînge în spital și i s-a sugerat să cumpere la negru de la Centrul de Hematologie două flacoane a 5000 lei bucata...

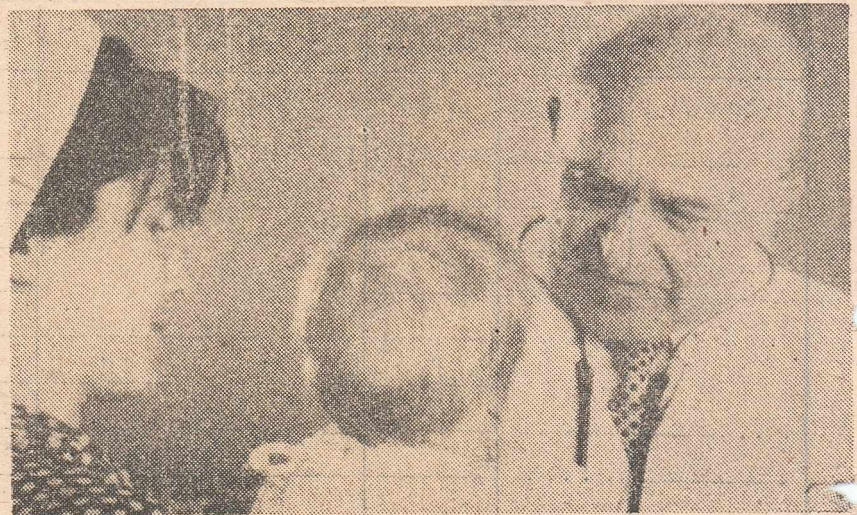
În timp ce pentru unii medici salariile sînt într-adevăr neîndestulătoare, alții se înalță prin puterea banului, care le dă sentimentul superiorității față de semenii. O somitate în domeniul bolilor de plămîni, academicianu Anastasatu, declară recent într-un interviu că la noi medicul fiziolog trebuie să fie capabil de o umanitate mai pronunțată decît în alte specialități. Iubirea pentru semenii ar fi precumpănitoare și ea trebuie învățată încă din facultate. Medicina ro-

mănească trece printr-un hiatus de cadre. Doctorii în vîrstă nu vor să plece la pensie (unii chiar sînt necesari), schimbul de mîine pe specialități nu e asigurat. La spitalul Tunari sînt 2 studenți mediciști care fac muncă de asistent. Ei își vor pierde experiența de fiziologi, pentru că nimeni nu caută să-i atragă pentru a rămîne în domeniu după absolvire. De asemenea, un medic cu o fină intuiție profesională și calități umane excelente — Laura Bădulescu, ori talentatul Florin Chirculescu — sînt potențialii mari specialiști de mîine. M-aș fi așteptat ca în timpul vizitei sale, în mai anul acesta, la Londra, directorul acestui spital, dr. Basacopol, să fi abordat și problema specializării în capitala engleză a unor medici tineri din spital, care reprezintă viitorul medicinei românești.

IX

Am ieșit, la sfîrșitul lui iunie, pe ușa pe care a rămas o anacronică tăbliță cu: „Nu scuipați pe jos!”. În afara celor scrise pe bilețul de externare, n-aveam să mai aflui nici un cuvînt de speranță, de încurajare, de bunăvoință. Ultimul mic-dejun l-am luat la sala de mese în care se mîncă și cu mîna, în lipsa tacimurilor („se fură”). Ceaiul aproape îndulcit ca amăgirea unui început, pîinea — ascunsă în dulapurile asaltate de șobolani — ca pe o ambarcațiune ce se scufundă — bobul de gem — ca o picătură chinezească din alchimia torturii. Și tristețea; care în spital se mîncă tot pe pîine.

VALENTIN DIACONU ■

ROMÂNUL LA BOLNIȚĂ

Redacția nu-și însușește viziunea sumbră a dlui Valentin Diaconu asupra realităților din spitalele noastre. Știm că avem medici foarte buni, care se bat pentru sănătatea oamenilor și se luptă și ei cu viața cum pot. Pe de altă parte însă, anumite fenomene negative din viața medicală românească nu pot fi ocolite, mai ales cînd ele, în loc să se diminueze, iau pe zi ce trece amploare. De aceea, publicînd textul de mai sus, text pentru excitația căruia răspunderea îi revine în întregime autorului, solicităm opinia atît a celor vizati în articol, cît și, mai ales, a altor medici, cadre sanitare în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri în produse ale bolnavilor către medicii care i-au îngrijit bine și în care au încredere? Ar fi mai bine ca în locul acestor dări la mica înțelegere să se generalizeze tratamentul și spitalizarea cu plată, fapt ce ar oferi mînguirea unui tarif oficial? Trebuie puse pe același plan sanitate în general, pacienți, cetățeni cu privire la o chestiune de importanță covârșitoare, care ne privește pe toți: cum i se asigură românului asistența medicală în prezent și ce-am putea face, ținînd cont de posibilitățile economice-financiare ale României în momentul de față, ca asistența medicală să fie cel puțin la un nivel decent. Deci, poate medicul să trăiască astăzi doar din salariul lui? Sînt, într-un totu anormal, imorale și deci condamnabile anumite plăți în bani sau cadouri

Trafic de mașini, hărțuiri, erori judiciare

Un caz interesant de „încheiere de afaceri” (în interiorul acelei trepte soale care îi cuprind pe cei care au rămas să prindă din mers cel de-al doilea tren al privatizării) s-a petrecut în orașul Galați, unele informații parvenind chiar din interiorul Tribunalului de judecată și Judecătoriei Galați (amintim la dispoziție dosarul penal cu privire la — pentru un timp de studiu — câteva ore). În legătură cu acest lucru, am ascultat, acum ceva timp, declarația unui magistrat cunosător al cazului (al cărui nume nu găsim decât a-l pomeni aici). Unul din protagoniștii însemnați ai desfășurării acțiunii a fost și domnul procuror (nume parțial predestinat) Gigel Popovici. Povestea pare destul de incertă, neștiind cum se poate face lumină în astfel de cazuri, așteptăm ca mult-rivnita clarificarea să o aducă singura în măsură, anume Justiția gălățeană. Deși tărâșenia judiciară se întinde în mod suspect, (deja) cel puțin zece luni și își cere, cu încredință, o rezolvare.

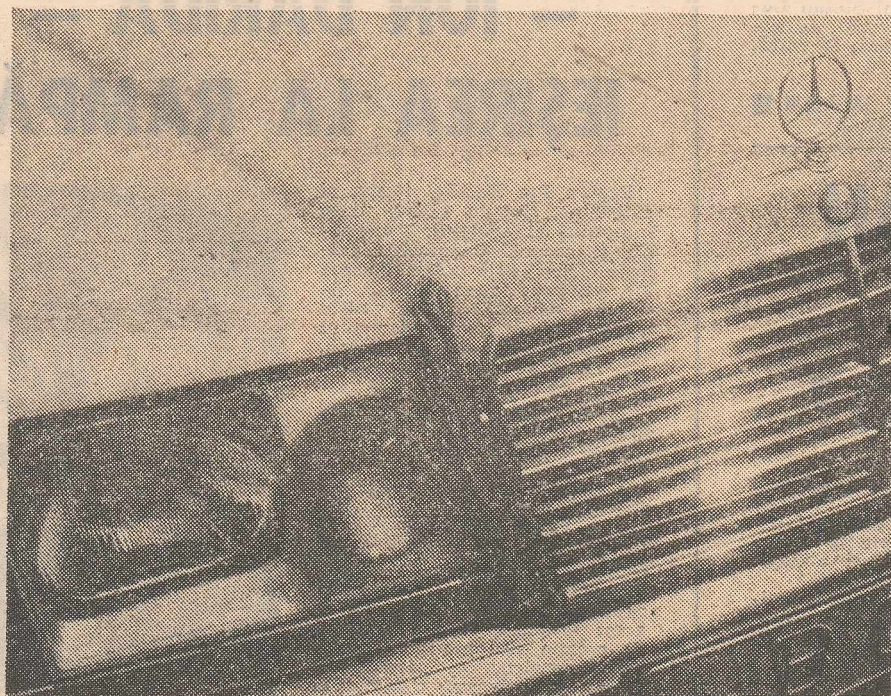
Că tot se spune : banu-i ochiu' dracului. (Și el are, desigur, mulți ochi.)

Facerea a pornit, cum era și așteptat, tot de la bani. La Tribunalul judecătoresc (fiindcă de aici e, aici ajung și aici se încheie mai toate fazele poveștii) s-a înregistrat un contract de împrumut încheiat între domnul Manea Nedelcu (cel care a luat împrumutul) și domnul Balea (care ia cu împrumutul), pentru suma de 200.000 de lei în numerar, fără dobândă, în vederea cumpărării unui autoturism. De fapt, banii erau destinați lui B.V., fiului său, Balea Manea (cunoscut sub numele de Gari — probabil amintind de un personaj al secolului de televiziune de duminică). Balea V. nu este chiar un fitețel, ci lucrează ca șofer la Abatorul din Galați. Deoarece fiul său nu avea un loc de muncă, tatăl, pus pe fapte mari pentru a-și cațona progenitura, îi procură o deverință falsă, cum că ar fi încadrat la Abator. „Gari” mai fuscse arestat și încheiat de Poliție, intrucit, în noaptea de vineri 18 iunie (1990), este prins împreună cu un „coleg”, în timp ce înțina să „ușureze” dintr-un hotel brașovean bagajele cu care niste turiști din străinătate călătoreau prin România. Ancheta a desfășurat la Ploiești și, pesemne, unor „intervenții subtile” din partea inginerului său păzitor, tânărul M.B. a ales cu o pedepsă nu prea severă : condamnare la locul de muncă (după modelul model al legislației și justiției) și, în plus, în grija lor nemăsurată de om, se arătau îngăduitoare și tern muștrătoare). B.M. avea și reputația unui „bun european”. Se „plimba” prin Germania, una din ocupațiile fiind traficul de autoturisme, așul de pe malul stâng al Dunării, oricum, printre primele în strălucire „top” de profil din țară, mașinile

vehiculate pe aici aflându-se în număr din ce în ce mai mare: o „vacă” bună de muls și o nesperată sursă de profit imediat pentru cei dornici să se căpătuiască peste noapte). În urma altor scandaluri și infracțiuni, B.M. împreună cu fratele său hotărâse să se refugieze în Germania. Însă nici aici rățășitorii nu au prea mult „noroc”; deoarece B.M. este expulzat în octombrie 1991 din statul german, pe biletul său de avion aplicându-se ștampila de deportare.

■ Ce nu face omu' pentru un Mercedes ?

Prin contractul de împrumut semnat la notariat, B.M. se obliga să-i restituie suma de 200.000 de lei integral (imediat după Revoluție chiar însemna o sumă !), la domiciliul lui Manea, până la data de 4 februarie 1991. Adică în termen de o lună de la împrumut (contractul de împrumut fiind încheiat la 4 ianuarie 1991). Dar zăhăle, lunile au trecut și banii nu s-au mai întors în buzunarul creditorului. B.M. se mai obliga prin același contract ca, în cazul nerestituirii sumei întregi, Manea să îl poată urmări asupra Mercedesului nr. 3-GL-224, intrucit banii fuseseră împrumutați în vederea acoperirii creanței acestui autoturism. Manea lucra ca întreprinzător la societatea „Alina S.R.L.”. Era căsătorit și avea o soție casnică și bolnavă. Când Manea își

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

indivizi descompuși/ continuă să oripeze societatea cu fapte abominabile.

Violatorii încearcă să dispară

În noaptea de 7/8 iunie a.c., în jurul orei 3.30, A.M., 38 ani, a fost victima infracțiunii de viol, comisă de către doi tineri, cărora le-a permis accesul în locuință, deoarece unul din aceștia fusese cunoscut anterior de victimă.

Acționând operativ, cadre din Secția 18 Poliție au identificat pe cei doi ca fiind tinerii Mihăilescu, 21 ani, fără ocupație, din com. Tibănești, jud. Iași și

Viol in garaj

Este inexplicabil, pentru un om normal, cum se poate împăca violența cu punctul culminant al dragostei. Totuși Gheorghe Micu (33 ani, din str. Liviu Rebreanu, nr. 7 sect. 3) a găsit monstruoasă soluție. La data de 31 mai a.c., ora 18, M.T., 17 ani, a fost acostată de el și condusă în atelierul de reparații auto, deținut de G.M. pe str. Încălnată. Aici, prin violență, G.M. a întreținut raporturi sexuale cu minoră.

Cercăările sunt continuate de Secția 18 Poliție, luându-se totodată măsuri de prindere a violatorului, care, după comi-

Tentative eșuate

Există persoane care consideră că un viol asupra unei copile de 6 ani, merită aplicarea legii lui Lynch. Constantin L., 41 ani, a reclamat că în perioada 20—21 iunie a.c., fiica sa, I.L., 6 ani, a fost victimă infracțiunii tentative de viol, fiind sechestrată în locuința numită Constantin Dumitrică, 35 ani, domiciliat pe str. Nicolae Sebe, nr. 4, ap. 118, sect. 3, muncitor la „CONCRET-SA”.

—Autorul se află în stare de arest la Secția 12 Poliție.

În noaptea de 4/5 iunie, a.c., agenți de

DOI PROPRIETARI, UN SINGUR SPAȚIU

Pe Calea Dorobanților nr. 100 există o societate care se numește **Primcom**, fostă I.C.L. Alimentară. Cum după decembrie 1989 spațiile comerciale au devenit obiecte de dispută, cel din Calea Dorobanților a fost obținut datorită așezării sale într-un vad comercial foarte populat și căutat, pe căi legale sau nu, de către două persoane. Desigur, cazul nu este singular decit prin câteva particularități. Una dintre acestea ar fi amestecul unor organe (Poliția) în rezolvarea conflictului generat de preluarea acestei unități; apoi decizia cel puțin curioasă a justiției care, în prima fază, dispune anularea ordinului de repartitie a contractului de închiriere în favoarea unei societăți, „Pescarul S.A.”. De fapt, justiția post-revoluționară s-a străduit atât cît i-a stat în putință să-și schimbe hotărârile și opțiunile (yezi procesul membrilor CPEX, un exemplu edificator). Am exemplificat astfel pentru că problema spațiului din Calea Dorobanților este tratată în același mod. Justiția, după un proces, se-ntoarce la 180 de grade și vine cu o sentință opusă celeilalte.

Pe 17 august 1990 apare Hotărârea Guvernului nr. 765 pe baza căreia I.C.L. Alimentară I. predă spațiul din Calea Dorobanților către „S.C. Pescarul S.A.” prin inventarul nr. 00821. Toate lucrurile au fost bune și frumoase până în luna noiembrie 1990, cînd la unitate s-a prezentat o doamnă pentru a-și vedea spațiul al cărei proprietară era. Deci, doi proprietari pe același spațiu. Primcom S.A. (fosta alimentară) uitase de Hotărârea Guvernului menționată mai sus și în luna octombrie predă același spațiu, pentru a doua oară, dnei Ileana Soru. Desigur, dna Soru a solicitat spațiul la „Pescarul S.A.”. Pescarul a repartizat spațiile salariaților săi, așa încît n-a fost de acord să i-l cedeze dnei Soru care n-avea nici o legătură cu societatea. În iunie 1991 dna Soru deschide o acțiune judecătorească. Pierde procesul și face recurs. Între timp „Pescarul S.A.” încheie un contract de închiriere cu ICRAH Herăstrău. Recursul este cistigat de către dna Soru. Pe 19 martie la unitate s-a prezentat dl. executor Florea Nicolae împreună cu doi polițiști pentru a face evacuarea. Or, acest lucru nu este prea legal de vreme ce „Pescarul S.A.” înaintase un recurs la Curtea Supremă de Justiție. Pînă la judecarea acestuia Pescarul trebuia să plătească chiria în contul Guvernului (1.000 lei/zi). Inventarul s-a făcut, dar în lipsa gestionarei de la „Pescarul S.A.” intrucit, a afirmat dl. Florea Nicolae, „nu era nevoie”. Mai mult cu sila decit cu voia, s-a făcut evacuarea. Gestionara care urma să preia spațiul, dna Ioana Păun, precizează : „Răspunsul de la Procuratura Generală pentru suspendarea evacuării și pentru acordarea unui termen în instanță, n-a sosit nici astăzi. Am mers personal la consilierul societății și mi s-a comunicat că dosarul n-a ajuns la Procuratură. Așa să fie sau si aici este o aminare intenționată ?”.

Dacă este o aminare intenționată pot răspunde organele în drept. Organe care își mai fac meseria și fără responsabilitate și fără reticență. De cele mai multe ori, fără scrupule. Desigur, dreptatea nu poate fi de partea celui slab sau de partea celui care nu are bani. Doamna Păun nu are. Dar rivala domniei sale, Ileana Soru, deține toate atuurile. Se pare, chiar și pe acela de simpatie cu F.S.N.-ul, care își conservă tradiția de partid. Ca pe vremea odiosului.

MARIA TIMUC

VIOLUL — ACEASTĂ CRIMĂ MASCATĂ

Spulber, 20 ani, militar în termen, U.M. 0411 Craiova.

Deoarece autorii au încercat să dispară în fugă, pentru reținerea lor s-au executat somațiile legale, apoi s-a tras un plan vertical și unul în direcția ractorilor, rănind la picior pe C.M. Militarul în termen a fost condus la spital unde este cercetat în stare de șoc, iar infractorul rănit a fost internat în spital, sub pază, fiind în afara de pericol.

tereza faptei a dispărut de la domiciliu.

Cele mai des întîlnite cazuri de viol sînt pricinuite de consumul abuziv de băuturi alcoolice. Avînd în vedere vîrsta victimelor, cît și pe cea a violatorului, cazul următor este mai puțin obișnuit. La 27 iunie a.c., ora 22.30, C.G., 80 ani, din comuna Chitila, S.A.I., aflîndu-se pe o stradă din localitate, a fost victimă infracțiunii de viol săvîrșită de Ion Stan, 51 ani, din aceeași comună, care, fiind sub influența băuturilor alcoolice, prin violență, a întreținut raporturi sexuale cu bătrîna. Polițiștii din orașul Buftea l-au reținut pe autor.

ordine din Secția 5 Poliție au prins în flagrant pe Gheorghe Nicoadă, 23 ani, din com. Ghelari, jud. Hunedoara, muncitor la Districtul C.F.R. nr. 5 Mogoșoaia, cu antecedente penale, care, aflîndu-se în apropierea parcului „Nicolae Bălcescu” de pe bd. Bucureștii Noi, a încercat, prin violență, să întrețină raporturi sexuale cu I.C., 42 ani.

G.N. este cercetat în stare de arest.

Unele cazuri relevă că victima își are partea sa de vină. Prietenii selectați mai riguros și vizitele efectuate cu mai

puțină ușurință ar fi dus la evitarea infracțiunii relatate mai jos.

La 8 iunie, a.c., ora 9, M.S., 19 ani, a reclamat că în aceeași zi la ora 5, aflîndu-se în apartamentul lui Ion Tîeru (str. Dumbrava Nouă, nr. 36, sect. 5) cu un individ necunoscut cu care consumase înainte băuturi alcoolice în mai multe restaurante, acesta i-a cerut să întrețină raport sexual cu el. La refuzul fetei, autorul i-a rupt hainele și i-a provocat o plagă la mina stîngă.

Verificările efectuate l-au identificat pe Ioan Nedelea, 35 ani, din str. Bălțita, nr. 3, sect. 4, fără ocupație.

Victimă a rămas internată la spital fiind în afară de orice pericol. Polițiștii de la Secția 19 continuă cercetările în vederea prinderii infractorului care, după comiterea faptei, a dispărut de la domiciliu.

RADU POPA

Costinești 1992

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECA

„NAE IONESCU — Așa cum l-am cunoscut se cheamă recentul volum de memorialistică, apărut în excelențe condiții grafice la Editura de prestigiu european „HUMANITAS”. Așa cum l-a cunoscut, deci, Mircea Vulcănescu pe distinsul profesor, logician și filozof Nae Ionescu. Și l-a cunoscut bine, se vede limpede treaba. Volumul de față scoate în evidență personalitatea accentuată, scripitoare, a celui care a lăsat o amprentă de nesters asupra unei întregi generații de scriitori. Pentru o punere în temă, cartea a fost scrisă în anul 1942, revăzută în anii 1945—1946, dar a rămas netipărită, iată, o jumătate de secol aproape. Vremea decelază valorile.

Mircea Vulcănescu (1904—1952), cunoscut filozof, sociolog, economist, avea să-și afle timpuriul sfârșit în temnițele comuniste de la Aiud, ca mulți intelectuali de frunte ai acestei națiuni, greu încercate de istorie și de marile puteri. Autorul *Dimensiunii românești a existenței* a elaborat, cu mîngăie, această carte frumoasă, scrisă la focul potolit al unei prietenii durabile. Și prin ea Nae Ionescu este plasat exact la locul potrivit, trunchi noduros și sănătos la răscrucea dintre veacuri. Puține sînt scrierile care-l elogiază atât de merituos și fidel pe marele profesor. Amintim, în acest context, paginile inegalabile de jurnal și de memorialistică ale lui Mircea Eliade. De asemenea, reprezentativ este medalionul lui Vasile Băncilă, precum și paginile de amintire și aleasă cinstire semnate de Pandrea și Octav Onicescu. Dacă tot sîntem în acest perimetru al rememorării (Noica nu trebuie exclus din cercul de prieteni), să amintim, totuși, aversiunea inexplicabilă a mareșalului Ion Antonescu față de Nae Ionescu. Printr-un telefon, i-a oprit tipărirea cursurilor de logică și metafizică la volumul patru. Dodă săbii nu încap într-o teacă.

Supăra personalitatea profesorului în mod excesiv? Cu ce anume putea supăra virtuțile puterii un om care predă „cursuri despre ingeri”? În realitate, Nae Ionescu era o „natură estetică, artistă și în pofida implicării sale — oricum, nu prea directe — era un contemplativ”. Prin această carte de excepție, îngrijită de Alexandru Badea, se dovedește, încă o dată, că marile for de lumină și de speranță a culturii noastre interbelice și postbelice, a trăit prin astfel de personalități marcante, accentuate, precum Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Petre Țuțea, Lucian Blaga, Eugen Ionescu, Vintilă Horia, Petru Dumitriu, Mircea Vulcănescu, Ștefan Lupascu ș.a. Exilul românesc al spiritului, după un veac de supliciu și de singurătate, avea să se regăsească acasă, la vatră, la izvor.

DORIN SĂLĂJAN ■

TRANSNISTREAN
SAU
TRANSNISTRIAN?

În mai multe articole eu am scris *transnistrian*, *transnistrieni*, iar în revistă a apărut *transnistrean*, *transnistreni*, se vede treaba în urma unei oculte conlucrări între linotipisti și corectori (n-am stat să cercetez, ca să nu fiu nevoit să adormestez pe cineva), influențată însă, fără îndoială, și unii, și alții, de formele întâlnite prin gazete. Cum e corect?

Formarea, în limba română, de cuvinte (substantive și adjective) care indică locul de proveniență, originea în sens geografic, cuvinte între care un loc important îl dețin numele de locuitori, este o problemă foarte vastă. Din lipsă de spațiu, am să mă refer, pentru a răspunde la întrebarea din titlu, doar la derivarea cu sufixele *-ean* și *-ian* (bisilabic).

Sufixul *-ean* (*-eană*, *-eni*, *-ene*, pentru feminine, și cu sufixul motional *-că*), vechi în limbă, se folosește după rădăcina (tema) în consoană, indiferent de gen și indiferent de desinență: munte — muntean, sat — sătean, oraș — orașean, ripă — ripean, cîmp — cimpean, apus — apusean, răsărit — răsăritean etc. (de la generice); Brăila — brăilean, Galați — gălățean, Tecuci — tecucean, Horezu — hurezean, Moldova — moldovean, Banat — bănățean, Mureș — mureșean, Ucraina — ucrainean, Nistru — nistrean, Dunăre — dunărean etc. (de la toponime și hidronime).

Sufixul bisilabic *-ian* (*-iană*, *-ieni*, *-iene*, de cele mai multe ori, pentru feminine, și cu sufixul motional *-că*), neologic, cuprinde, la toate formele, și un i asilabic nescris, dar prezent în pronunție (formează cu a sau cu e „diftongi ascunși”): *-ian* (*-iană* etc.) se pronunță, în românește, *-i(i)an* (*-i(i)ană*, *-i(i)ancă*, *-i(i)eni*, *-i(i)ene*, *-i(i)ence*). Cînd sufixul bisilabic *-ian* se atașază la rădăcinile (temele) în consoană, i din sufix face silabă cu consoana respectivă (Argentina — argentinian, Caucaz — caucazian, Iran — iranian, Israel — israelian, Salvador — salvadorian etc.). Cînd derivarea se face pornindu-se de la tema în i silabic, i din sufixul neologic bisilabic *-ian* (primul i, cel scris, care este și el silabic) se suprapune peste i-ul temei, contopindu-se cu el: Italia — italian, Estonia — estonian, Libia — libian, Siria — sirian, Catania — catanian, Sardinia — sardinian etc.

În cazul de care ne ocupăm, avem de-a face cu două cuvinte diferite (morfologic și semantic), derivate de la cuvinte diferite cu sufixe diferite. *Transnistrean* este un termen format atît prin compunere (cu elementul de compunere *trans-* = „dincolo”, „peste”), cit și prin derivare, de la numele propriu Nistru cu sufixul *-ean*, și înseamnă „care se află sau locuiește dincolo de Nistru”, indiferent de ce porțiune a Nistrului ar fi vorba și de cit de adine se pătrunde în partea cealaltă (la fel cum *transdunărean* înseamnă „care se află sau locuiește dincolo de Dunăre”). În ceea ce-l privește pe *transnistrian* (pronunțat *trans-nis-tri(i)an*, cu rostirea deci în ultima silabă a unui i nescris), el este un derivat de la *Transnistria* cu sufixul bisilabic neologic *-ian* și înseamnă „care aparține Transnistriei sau populației ei, privitor la Transnistria sau la populația ei; persoană care face parte din populația de bază a Transnistriei” (unde *Transnistria* = „teritoriul al Republicii Moldova aflat la răsărit de Nistru”). Se înțelege de la sine că în articolele mele n-aveam de ce să-l folosesc pe *transnistrean*, în toate cazurile fiind vorba de *transnistrian*.

ION D. GOIA ■

mircea vulcănescu

NAE IONESCU

scrie în limba română

FESTIVALUL DE FILM
PENTRU TINERET

Ediția a XV-a

„E o modă acum, îmi spunea actorul Mircea Diaconu, care pe mine mă roade: de a zice că totul e o porcărie. Asta, înaintea de a se termina festivalul! Sînt lucruri bune și lucruri mai puțin bune. E indecent să vorbești înainte de a avea o privire globală. Nici nu știu cum să vă spun... e ca și cum ți-ai pune singur pîneze pe scaun!”

Chiar dacă exprimarea nu este tocmai academică, Mircea Diaconu avea perfectă dreptate. Ceea ce s-a petrecut în zilele de 6—12 iulie la Costinești, merită o analiză mai atentă. Cum, la închiderea ediției, nici timpul nici spațiul tipografic nu dă prea mare libertate de mișcare reporterului, promitem să revenim în numărul următor, publicînd acum doar deciziile juriului Festivalului de film.

Marele Premiu și trofeul Festivalului: „Și va fi...” — lung metraj realizat de Valeriu Jerghie (Republica Moldova).

Premiul special al juriului: „Casa din vis” (Ioan Cărmăzan), „Tunul de lemn” (Vasile Brescanu, Republica Moldova).

Premiul de regie: Laurențiu

Damian pentru filmul „Drumul ciinilor”.

Premiul pentru debut: Florin Codre pentru filmul „Sobolanii roșii”.

Premiul pentru scenariu: Nicolae Esinencu (Republica Moldova) pentru „Tunul de lemn”.

Premiul pentru cel mai bun rol feminin: Maria Ploae („Și va fi...”).

Premiul pentru cel mai bun rol masculin: Horațiu Mălăele (Divorț din dragoste).

Premiul pentru cel mai bun rol secundar feminin: Tora Vasilescu (Sobolanii roșii).

Premiul pentru cel mai bun rol secundar masculin: Ștefan Sileanu (Sobolanii roșii).

Premiul pentru imagine: Anca Damian (Drumul ciinilor).

Premiul pentru scenografie: Radu Corciova (Drumul ciinilor).

Premiul acordat de primăria municipiului București: filmul de animație „Puiul de elefant” de Dan Chisovskiy.

Premiul special al juriului pentru filmul documentar: „La

izvoare”, de Victor Bucătaru (Republica Moldova).

Premiul pentru filmul documentar: „El au ales libertatea” de Copel Moscu.

Premiul special al juriului pentru filmul de animație: „Clopotul durerii” de Ion Truică.

Premiul pentru filmul de animație: „O zi” de Radu Igașag.

Avînd în vedere plutonul masiv de filme realizate de studenții Academiei de teatru și film, prezente în festival, atît juriul, cit și Uniunea cineaștilor din România au hotărît acordarea a o serie de mențiuni, premii și premii speciale viitoarelor cineaști, caracterizați în unanimitate de către specialiști „speranța filmului românesc”. Aceștia sînt: Constantin Apostolescu, Radu Leon, Alexandru Sterian, Bogdan Drăgan, Emil Stan, Ligia Cortan, Uali Istambul, Sorin Popa, Cristian Lăzărescu, Cornel Lazia, Constantin Rădoacă, Viorel Sergovici, Radu Munteanu, Emanuel Gheorghe, Radu Aldea, Luminița Sabina Mardare.

LIANA MOLNAR TATOS ■

— ION DARIDA —
IEȘIREA LA RAMPĂ

Pentru Ion Darida, forma și culoarea sînt în același timp începutul și sfîrșitul, mijloacele și scopul. Compoziția trăiește doar prin armonizarea lor, nu este personalizată, de vreun „subiect”. Iată niște locuri comune pentru domeniul de definiții al artei moderne, mai ales pentru o introducere în cea abstractă. Dar un adevăr banalizat în plan general poate fi oricînd revitalizat la nivelul convingerilor și soluțiilor uersonale.

Actuala fază a picturii lui Ion Darida conține datele unei sinteze dominate de abstracția lirică. Pulațiile unei aluzii figurative mai apar în special în unele desene, compartiment ce susține de obicei, pentru acest artist, rolul șantierului de creație sînt ecouri ale etapei deconstructive, „conturată” în perioada bursei U.A.P. De fapt, autorul nu este stresat de înfrîngerea dintre reprezentational și opusul acestuia, totul se supune gestului unic, creator de formă și culoare, prin

care realul, fantasticul și non-figurativul sînt liber relaționate.

Forma se naște treptat pe

suprafață, din dicteul rațiunilor plastice și impulsul imaginației, ce stăpînesc și cromatica. „Tunul” de abstracție lirică induce o falsă impresie de aleatoriu, raporturile valorice și contrastul calitativ constituindu-se din aproape în aproape, fără pierderea unității de ansamblu. Se conturează chiar mai clar decît în etapele anterioare, un sens al monumentalității, din înfrîngerea unor forme viguroase pe fundalul unor suprafețe de largă respirație, vibrante.

Ion Darida pare a fi păstrat dintr-o precedentă mai clar formulată opțiunea neoexpressionistă, o anumite tensiune cromatică și pulsația țușei, pe care le topește acum în abstracționismul său complex, unele din pinzele prezente fiind personalizate și de urma gestualismului pur.

Artistul se află în anul de grație 1992, la prima sa personală, dar cei dinții pași pe drumul definirii eului creator l-a făcut demult. Nu este mai puțin adevărat că „ieșirea la rampă” a concentrat momente semnificative abia în timpul din urmă. Credem că expoziția de la Galeria „Căminul Artei” a justificat și sporit interesul de care se bucură în prezent pictura lui Ion Darida.

ADRIAN GUȚA ■

Eminescu și romanța

Că versurile marelui nostru Poet național au inspirat compozitorii noștri de ieri și de azi eă firesc. Dar că numărul cîntecelor urzite pe poezia eminesciană este atît de mare, n-am aflat-o pînă la binevenita inițiativă a lui Gheorghe Sărac, îmbrățișată cu multă înțelegere de „Electrecord”. Casa noastră de discuri a dăruit publicului meloman o adevărată antologie de patru discuri a romanțelor pe versurile lui Mihai Eminescu, tălmăcite — cu căldură și atenție la nuanțele interpretării — de Gheorghe Sărac.

Ne aflăm în fața unui act de cultură, odată ce prin aceste cîntoce, compuse de D. G. Kiriac, Emil Gavrig, George Vancu, G. Șorban, poezii ca „Revedere”, „Departare sînt de tine”, „Din valurile vremii”, „S-a dus amorul”, „Freamăt de codru”, „Lasă-ți lumea” și multe altele au reintrat în circuitul public, acolo unde se cuvine a se afla o poezie atît

de românească în substanța și exprimarea ei.

Romanța e pe nedrept socotită gen minor, odată ce ea a apropiat multimile de cea mai românească dintre poeziile sortite a rămîne pentru totdeauna în memoria noastră. Gheorghe Sărac are nu doar meritul stringerii într-un mănunchi a acestor romanțe, ci și pe acela al tălmăcirii lor cu punerea în evidență a celor mai subtile nuanțe, a celor mai delicate vibrații.

Gheorghe Sărac, care infirmă pe deplin dictonul de *nomen est omen* — numele e destin! —, și-a demonstrat bogăția simțirii și deplina dăruire unui țel înfăptuit cu răbdare, cu multă pricepere, cu intenția răspăcată de a face din interpretarea romanței nu doar o îndeletnicire artistică, ci în același timp un act de cultură. Cu un timbru insinuant al vocii potrivite genului, cu gene-roase elanuri lirice, el a readus în actualitate romanța, care

proa dată uitării sau, în orice caz, neglijată, ca fiind gen minor.

În muzică însă nu există genuri minore sau majore. Există doar muzică inspirată, în orice formă s-ar exprima ea. La această muzică au apelat compozitorii de romanțe, care au prins uneori aripi în legătură cadencei versurilor lui Eminescu. Cu mijloace tehnice modeste au topit în tiparele melodiei poeziile, într-un climat liric prielnic evocării. Gheorghe Sărac a înțeles pe deplin romanța și, fără a-i exagera vibrația emotivă, a reusit să deplînde-i drepturi acest gen, pe care puține popoare l-au cultivat cu aceeași dragoste și stăruință.

Cînd se va cîntări cu obiectivitate contribuția Casei de discuri „Electrecord” la cultura artistică românească, antologia de romanțe eminesciene a lui Gheorghe Sărac își va afla locul ce i se cuvine.

GEORGE SBARCEA ■

LA MARGINE DE BUCUREȘTI VĂ AȘTEPTĂ... TECHIRGHIOIUL

cvasicunoscutului loc de tratament și agrement.

Cu sprijinul material al spitalului coordonator, dar și prin contribuția deloc neglijabilă a personalului, „Baza de tratament și agrement Băneasa” poate oferi tuturor tratament fizioterapeutic, masaj, sau ungeri cu nămol rece, adus de la Techirghiol. Condițiile sunt prielnice și pentru practicarea nudismului. În vederea bunei desfășurări a tratamentului s-au amenajat două plaje pentru femei și una pentru bărbați. După încheierea procedurii se poate face un duș cu apă caldă, încălzită cu ajutorul panourilor solare.

Este bine ca persoanele care vin la baza pentru nămol să aibă recomandarea medicului de

întreprindere sau a celui de la circumscripția apartinătoare. În situația în care amatorii de nămol nu posedă această prescripție, medicul bazei, dl. dr. Sintimbreanu îi examinează gratuit, dându-le sau nu O.K.-ul în funcție de starea sănătății lor.

Baza mai este dotată cu două terenuri de tenis foarte bine întreținute, iar pentru nepoții ce-și însoțesc bunicii sunt instalate niște leagăne de toată frumusețea.

Tarifele sunt accesibile, dându-se astfel posibilitatea multor pensionari să-și continue un tratament început cu ani în urmă. Având în vedere că CFR-iștii beneficiază de o oarecare reducere de preț, prezentăm ambele categorii de tarife:

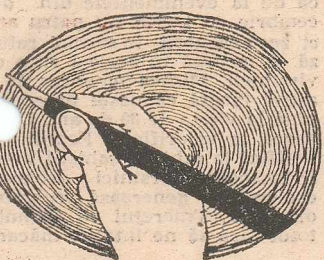
serviciul prestat	persoane particulare	CFR-iști
— ungeri cu nămol, duș cu apă caldă	70 lei/zi	50 lei/zi
— tratament fizioterapie	25 lei/zi	15 lei/zi
— ultrasunete	20 lei/zi	10 lei/zi
— masaj	40 lei/zi	30 lei/zi

Programul de funcționare este 10—18, cu excepția zilei de luni când baza este închisă. Se poate ajunge la „ghiolul” bucureștean cu mașinile 131 și 205, stație Gara Băneasa. Traversând calea

ferată cam în dreptul gării, nimeriți în mod sigur intrarea spre oaza de recuperare și relaxare.

ELENA GRECESCU ■

Au dispărut cozile la carne?

mult de sănătate și se îngrijorează imediat de evoluția maladiei. Deși se manifestă rezervat, pune multă răvnă în apărarea bunurilor și ideilor personale. Preferă metodele sale de lucru față de cele ale altora și caută să realizeze cu tot dinadinsul scopurile fixate.

Sav Sorin — Lupeni. Personalitate înclinată spre economie, puțin inconstantă, care își menține totuși poziția și opiniile în ciuda părerii celorlalți. Pune multă străduință în activitatea proprie și nu agreează să i se dea ordine.

Neagu Nicoleta — Constanța. Ne pare rău, dar spațiul rubricii, nu ne permite să scriem absolut totul despre dvs., așa cum ne solicitați. Cîteva trăsături dominante se pot evidenția. Într-adevăr, sinteți o fire curioasă și această caracteristică îmbracă forma de intelectualitate, de nou, de inedit. De asemenea vă place să vă autoanalizați. Din punct de vedere al activității, sinteți energică și capabilă de a lucra repede (chiar cu unele imperfecțiuni) fără a ține seama de pericole și folosind printre altele și mijloace care ies din obisnuit. Caracterul este entuziast, sincer, destul de generos, fără meschinării. Atenție însă la graba cu care lucrați și mai ales la agresivitate, care poate aduce antipatii. După opinia noastră meseria care vi s-ar potrivi ar fi cea de ziaristă, care implică îndrăzneală, inteligență, activitate și o doză bună de curiozitate.

Mihail Constantin — Brașov. Persoană conștiințioasă, retrasă, care și-a păstrat în bună parte vigoarea și interesul pentru viață. Scrișul trădează o oarecare tendință la economie și la păstrarea părerilor formate.

Comportarea dvs. în societate v-a atras numeroși prieteni și mai ales... prietene.

Măruță Roxana Elena — București. Scrișul dvs. arată că evoluți într-un mediu care nu vi se potrivește intrutotul. Deși vă comportați în mod corect în societate, apreciați că meritați mai multă considerație de la cei din jur. Este posibilă comiterea unor erori din cauza precipitării sau a unor decizii luate greșit. Aceleași pericole apar și în relațiile dvs. sentimentale. Calități psihice deosebite.

Herghelegiu Rodica — Iași; **Balogh Ileana** — Salonta; **Neacșu Anghel, Neacșu Viorica** — Petroșani: Răspunsurile se dau individual în urma solicitărilor însoțite de cele 4 taloane decupate din revistă. Așteptăm și de la dvs., timp de 2 săptămâni, restul de taloane, pentru a vă putea răspunde.

Diaconu Neeluța — Galați, **Mezdra Natalia** — Potcoava Olt, **Murg Elena** — Carei, **Munteanu Adriana** — Oradea, **Diaconu Petru** — Bumbesti Jiu; **Cojocaru Iulian** — Vălenii de Munte: În afară de cele 4 taloane de participare, este necesar să ne trimiteți și proba grafică pe foaie albă și semnată. Așadar, vă așteptăm să reveniți.

Pop Simion — Rodna; **Bălan Rodica, Olari Doina-Mirela, Băncescu Inge și Saradoc Cristina** — Rădăuți: După cum s-a mai specificat (în revistă), răspundem solicitărilor numai însoțite de taloane decupate din revistă. Orice alte bonuri scrise de mină nu sînt valabile. Vă așteptăm să reveniți.

GRAPHOS ■

S. R. I. ȘI AVOCAȚII

Așa după cum se știe, Securitatea a încercat și chiar a reușit să se infiltreze în toate segmentele vieții noastre sociale, economice, politice, culturale etc. Astfel, stăpînirea comunistă își controla supușii oameni ai muncii și anihila în fașa orice eventuală împotrivire.

Nici corpul avocaților nu a fost scutit de asemenea infiltrări. Avocații erau priviți cu neîncredere de clanul Ceausescu care, în ultima sa perioadă de guvernare, declansase o veritabilă campanie împotriva acestei categorii profesionale, ca și împotriva medicilor. În anii '80 au existat numeroase procese intentate avocaților, acuzați — în principal — de luare de mită.

După decembrie 1989, pentru a limpezi apele, dl. Nicolae Cervenii, Decanul Baroului de Avocați din București a solicitat autorităților dosarele informatorilor Securității din rîndul avocaților. Ministerul Apărării Naționale a răspuns sec că nu deține aceste dosare, ele aflîndu-se în „custodia” S.R.I. Dar S.R.I. s-a afundat în binecunoscuta-i tăcere.

Si avocații au dreptul să cunoască adevărul despre breasla lor, nu credeti dle. Virgil Măgureanu? Nu de alta, dar poate veti avea vreodată nevoie de serviciile lor. Pentru că înalte (și oculte posturi) nu mai sînt bătute în cuie și pentru că procesele politice sînt specifice perioadelor care urmează oricărei (neol)dictaturi.

LUCIAN TUDORANCEA ■

GASTRONOMIE

De această dată, GURMETUL vă oferă rețeta casei!

Tort cu fructe (vișine sau căpșuni)

Faza I. Pentru a pregăti acest tort de sezon aveți nevoie de un kilogram și un sfert de fructe peste care se presară, după ce în prealabil au fost spălate, (simburii scoși în cazul vișinelor), patru linguri de zahăr.

Faza a II-a. Din sase gălbenușuri, patru albușuri, cinci linguri de făină, și cinci linguri de zahăr se pregătește un blat de pandispan (este de preferat să se conca într-o tavă dreptunghiulară) care se însiropează imediat ce a fost scos din cuptor cu siropul lăsat de fructe. Pe blat se așază fruct lângă fruct.

Faza a III-a. Trebuie să mai rămînă cam o ceașcă de fructe care se pun la fiert cinci minute împreună cu o ceașcă de zahăr. În timp ce fructele fierb, se bat cu mixerul cele două albușuri rămase, adăugîndu-se pe rînd două linguri de zahăr. După epuizarea celor cinci minute, fructele clocotite se răstoarnă peste albușuri. Spuma se bate cu mixerul pînă se răcește, apoi cu ea se acoperă tot blatul.

UN GURMET ■

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noștri în nr. 11 al FLACAREI, printr-un articol iscălit GRAPHOS. Din textul respectiv a reieșit limpede, credem, că grafologia, pe lângă doza de interes în sine (cine nu vrea să-și privească, fie și pe furis, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă și acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute?), are și o deosebită importanță practică, mai ales în ceea ce-i privește pe tineri, pentru orientarea lor profesională și de viață. În sensul celor cuprinse în articolul menționat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultații grafologice. Cine dorește să beneficieze de aceste servicii va trimite redacției un text scris de mină, de 8-10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei FLACARA: București, sect. 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341. Totodată, pe plic se va face mențiunea: „Pentru rubrica de GRAFOLOGIE”. Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Așadar, grafologia la dispoziția dumneavoastră. Vă așteptăm.

GRAPHOS ■

Notă. Avînd în vedere că răspunsurile sînt date exclusiv prin

intermediul revistei (în legătură cu aceasta, am ruga să nu ne mai fie trimise plicuri pentru răspunsuri), este posibilă, pentru cine dorește, folosirea unui pseudonim, care se trece la rubrica numelui de pe talonul de participare. Rugăm ca probele grafice trimise pentru analiză (cu cele 4 taloane) să fie scrise pe foi complet albe (fără pătrățele sau dictando).

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

GRAPHOS ■

„Revoluția adevărată s-a petrecut în mințile oamenilor”

Interviu cu conf. dr. Alexandru Șerbănescu, directorul Spitalului clinic Colentina

— Domnule profesor, știm că s-a întâmplat după revoluție cu bugetele noastre, cu opiniile noastre, cu colegii, cu piața, cu conștiințele noastre. Știm aproape totul și, cum zice filozoful, totul rămâne de descoperit. Dumneavoastră, ca neurolog, știți însă ce s-a petrecut în creierul nostru. Dacă trebuie cu adevărat deschisă o discuție, aceasta ar fi, discuția despre agresiunile de tot felul contra creierului.

— În următorii zece, douăzeci de ani, informatica se va baza pe neurocomputere. Dezvoltarea științei computerelor are meritul de a fi evidențiat virtuțile

creierului uman. Exemplul absolut pentru orice nouă creație în computere rămâne creierul. Sistemul nostru de memorizare funcționează în paralel: memorie stocată și memorie operațională. Prima e biblioteca, cea-laltă e destinată să asigure rezolvarea problemelor din timpul zilei. Computerele obișnuite aveau o singură legătură între stoc și operațional. Din care cauză s-a ajuns la o hipertrofie a memoriei stocate, cu dificultăți la selecția rapidă a informațiilor necesare. Un american a construit computerul cu memorii paralele, cu canale care fac legătura între memoria stocată și cea operațională și a obținut o creștere a capacității de 60.000 ori. Sugestia a primit-o de la modul de funcționare a creierului. Într-o intrare informației în creier pe canalele cunoscute — vizual, auditiv și simestezic — și ieșirea ei prin

trei terminale — grafic, limbaj și gest — se petrece decizia. Computerul decide numai în baza informațiilor primite. Omul, când îi lipsesc anumite date, aproximează. Capacitatea de a lucra prin aproximații deosebește creierul de mașină.

— Aproape toate informațiile primite de creierul nostru în ultimii doi ani au fost ele însele aproximative. Ce e sigur astăzi? Un lucru destul de clar într-o zi, e altul în ziua următoare.

— Computerul rămâne blocat, dacă nu are informații utile. Creierul se deblochează, iese din impas, din foarte puțin oferă totuși o soluție. E o calitate a creierului care vine, ca tot ce-l calitatea, cu o servitute, ne face „oameni supuși greșelii”. În aceste doi ani am greșit enorm, mai mult ca niciodată. Nu doar câțiva oameni, ci noi toți. Chiar dacă ești foarte convins de capacitatea minții tale de a aproxima cu un mare indice de verosimilitate, tot aproximativ e. Prin urmare, dificultățile etapei sporesc datorită faptului că e foarte mare și numărul acelor oameni care, fiind supuși greșelii, merg înainte crezând că ho-tărăsc bine.

— Domnule doctor, niciodată românii n-au fost mai grăbiți să afirme că așa sînt românii: timpiți, lași, incorecți din naștere. E un fenomen cu durată limitată sau văitatul și autoflagelarea sînt, într-adevăr, niște poveri genetice? E multă minciună la noi. E ceva național?

— Americanii au o vorbă cu privire la computere: gunoi pui, gunoi iese. Informația care intră în creier poate să fie corectă, dar dacă omul are un interes ca decizia să nu fie cea rezultând logic din ce a primit, ce iese se cheamă gunoi, minciună. Eroarea e una, minciuna e alta. Apărind nenumărate noi interese, eroarea și minciuna merg mîna în mîna. Oriunde în lume se trece brutal de la un sistem de interese la alt sistem de interese, apare minciuna. Am făcut un studiu pe o populație de 3.000 de indivizi și am constatat că, la români, exact ca la nemți ori la americani, inteligenții se pot chema doar 25. Ce înseamnă un om inteligent? E omul care analizează o situație și găsește o soluție originală. Dacă în ce privește inteligența, pragul e stabilit cam cu aceleași criterii de cercetători din țări diferite, subnormalitatea nu e definită unitar. E bine să spunem lucrurilor pe nume: există oameni deosebiți, dar numărul lor e redus. Putem să aflăm nu 25 în 3.000, ci 30 sau 50, dar e vorba tot de foarte puțini între foarte mulți.

— De ce nu îndrăznesc medicii să definească și un prag al subnormalității?

— Nu sîntem pregătiți pentru o astfel de împărțire a oamenilor. Există atîtea împărțiri: sărăci și bogați, buni și răi, culti și inculti. Dacă inteligența poate fi relevantă, pentru că înseamnă găsirea unei soluții, prostia e mai greu de numit. Poți să nu găsești soluția în mai multe feluri. E destul să ne amintim de gafa lui Brucan. Vedeti, aceste adevăruri statistice trebuie considerate ca tendință, nu ca dat veșnic.

— Brucan e un tip inteligent? Face parte din cei 25?

— Am avut ocazia să-l cunosc îndeaproape. E abil și oportunist.

— Oamenii, din toată lumea, sînt egali în creiere?

— La ecuator, soarele exercită o acțiune negativă asupra activității creierului. Să vorbim însă de Europa. Nu există nici o diferență. Românii au ceva deosebit. Au o viteză de gândire ceva mai mare față de alte spații. E un fapt sigur.

— E o calitate sută la sută?

— E o calitate, dar și un defect.

— Aș vrea să dezvoltăm concluziile studiului dumneavoastră.

— Trebuie cunoscute. De exemplu, n-am mai găsit nici un om care, după 40 de ani să fie perfect sănătos. Deci, vîrsta biologică critică este, totuși, 40 de ani. Din punct de vedere al performanțelor psihologice, îmi face plăcere să spun că sînt aceleași ca în Anglia, în Statele Unite sau în Franța. Cu creierul nostru sîntem în Europa. Numai că trăim o perioadă în care semnalele de tip „danger” (primejdie) sînt la fel de frecvente ca în epocile primitive. Tot ce e necunoscut apare ca primejdios. Bietul român, vreme de cîteva decenii n-a primit, ca informație, decît ce i s-a dat, adică foarte puțin. Și, deodată, e pus în situația să primească enorm, să discearnă și să decidă repede. Presa a avut un rol extraordinar, dar l-a și năucit pe oameni. Vedeti, e necesar să existe concordanță între ce gîndește, ce vorbește și ce face omul. Or, în 45 de ani, româ-

parazitează. Neamul nostru așa a supraviețuit: nu a vrut să creadă și nu a crezut. Umorul român îl reprezintă un baraj informațional extraordinar. Nu vedeți că nu se mai glumește, că se ia totul în grav. E un lucru bun. Înseamnă că oamenii cred sau cel puțin fac eforturi să creadă.

— Dumneavoastră, care observați aceste procese, ce nu puteți spune: e nevoie tot de patruzeci și cinci de ani pentru a redeveni normali?

— Nu. Nu e nevoie nici de două decenii, cum a zis Brucan. E bine ca oamenii să spună nu mai ce știu. Sîntem în plin proces de întoarcere la normal. Nu la început, ci în miezul lui. E sînt optimist. Trebuie să vorbim însă fără menajamente! Ziarele și televiziunea au în mințile noastre această problemă. În primul lîni, în ce privește efectul asupra creierului, rolul presei fost dezastruos. Omul care toată viața a primit un singur fel de informație, cumpăra două ziare care dădeau despre același eveniment informații complet diferite. Din dezastrul acesta românii au ieșit repede la lumină. Azi știu să interpreteze informația, indiferent cine i-o furnizează. În cîteva ani, o să fie numai în capetele oamenilor. Încă multă ceață. Trebuie să mulțumim creierului nostru. Atît de bine făcut, încît posibilitățile de recuperare sînt imense. Nu pot niște oameni să strice în cîteva decenii ce a făcut natura în milioane de ani. Evoluția că românii au recuperat ordinul de repede și că intrînd curînd în etapa productivă. În diferent dacă vine sau nu o infuzie de dolari. E un proces care odată pornit, continuă. Revoluția adevărată s-a petrecut în mințile oamenilor. Brăncuși avea dreptate: revoluțiile durează trei zile. Cam atît a durat și la noi, cîteva zile. Cealaltă revoluție în creiere durează mult. E revoluția din acasă. Durează cîteva ani. Peste încă doi ani vom avea sentimentul că de la evenimentele din decembrie au trecut nu patru ani ci zece. Tinerii, în special, refuză să meargă în același ritm cu vîrstnicii. Mîntea omenească astfel făcută că naște programe pînă la vîrsta de 30 de ani. De aceea le valorifică. Faptul verifică la șahisti: șahistii tineri înving pe vîrstnici deosebiți creierului lor generează program originale. Tineretul va schimba totul fără să ne întrebăm măcar.

— Ați vorbit mult despre președinte. Aveți și un motiv personal să referiți atît de apăsător la informația neadevărată vehiculată prin ziare?

— În „Evenimentul zilei” s-a publicat informația cum că a avea cineva interesul să desființeze spitalul de boli infecțioase Colentina. Nu are nimeni acest interes. Există, într-adevăr, discuție între două spitale, care funcționează într-o singură curte și care, ca România și Moldova, au fost la un moment dat despărțite. Despărțirea s-a făcut de multă vreme. Spitalul clinic Colentina, cu 1.200 de paturi și Spitalul de boli infecțioase, cu 800 de paturi, sînt în situația de a face o triplă analiză: economică, profesională și juridică. Sînt lucruri care se discută. Din punct de vedere profesional, tot am căzut de acord că trebuie să fim uniți. Rămîne de văzut dacă juridic și administrativ e posibil și posibilă și utilă. Informația din ziar dă ca sigur faptul că vrea cineva anume să facă un rău. Suspiciunea, cînd e alimentată, face ca adevărul să semene a minciună. Nixon, la încheierea președinției sale a acuzat presa că în loc să-l analizeze cu microscopul, l-a cercetat cu telescopul. Cred că ziaristii trebuie să se gîndească de două ori, cînd dau ca sigur un lucru posibil sau probabil. Niciodată o dezmințire nu a corectat efectul negativ al unei dezinformări.

TUDOR OCTAVIAN

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Printr-o tehnică de ultimă oră, folosită cu enorm succes în mai multe țări din Europa, analiza firului de păr poate conduce la obținerea unor date extrem de prețioase privind starea de sănătate a organismului. Metoda permite depistarea unor boli latente (imposibil de diagnosticat prin procedee obișnuite), precum și cauza ascunsă a unor maladii declarate. În România, tehnica este aplicată în premieră națională de un colectiv de specialiști, condus de prof. univ. dr. Dan Alexandru. Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat. Se atașează un eșantion de păr (o suvișă subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra”, cu mențiunea „Pentru sinergistica firului de păr”. Plicurile recepționate vor ajunge în laboratorul prof. Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergicieni și persoana în cauză.

ANALIZĂ SINERGETICĂ asupra eșantionului de păr FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii

Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

-- și s-a înregistrat sub nr. ☐

-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:

a. constituenți ale organismului (inclusiv vitamine) ☐

b. neconstituenți ale organismului (și localizare) ☐

2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului

3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐

4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐

5. Argila benefică ☐

6. Culoarea benefică ☐

7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicii de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

Fotografie de
FLORIN IONIȚA

nul a gîndit una, a vorbit alta și a făcut ori ce n-a spus, ori ce n-a gîndit. Dedublarea a devenit ființă. A introdus virusul suspiciunii între oameni. Acum trăim încă din suspiciune: între oameni și oameni, între grupuri. Unii se ocupă de exploatarea suspiciunii. De aceea tranziția e dificilă.

— Domnule doctor, e atît de dificilă operațiunea revenirii la simplu de la dedublare?

— Foarte grea. Spre norocul nostru, se petrece fie că vrem, fie că nu vrem. Dar noi vrem. Toți oamenii vor asta.

— Dați-mi un exemplu de informație stocată care lucrează negativ.

— Se spunea la televizor că peste tot se obțineau recolte de grâu de 8 tone la hectar. Deși țărăni știu că e imposibil, încă mai cred că în multe locuri chiar se recoltau opt tone. Ca să nu mai vorbim de orașeni. Apare tendința de a trata chiar și o recoltă normală — la condițiile noastre și la starea actuală a agriculturii — cu scepticism. Deși de la normal poți să progresezi. În numeroase minți a intrat, vreme de patruzeci și cinci de ani, gunoi. Informația nouă lucrează, dar cea veche

UN AUTODIDACT DE EXCEPȚIE

Numărul bolilor de piele asupra cărora Pavel Kozak poate interveni, vindecându-le (deși termenul de vindecare nu se uzitează), ameliorându-le în proporție de 70-80 la sută, sau stabilizându-le (ceea ce, în fapt, înseamnă foarte mult, mai ales atunci când ele sînt aduse într-o formă greu de sesizat), este foarte mare. A le înșira pe toate ar însemna cheltuirea unui spațiu tipografic imens. Subliniind că doar cîteva sînt maladiile asupra cărora Pavel Kozak nu și-a definitivat cercetările (este cazul să spunem că domnul Pavel Kozak este mai întîi și întîi un vindecător, sau tîmădui-

tor, fie el și autodidact, și mai apoi un cercetător), să trecem, totuși, în revistă cîteva din cele mai înfricoșătoare boli de piele care au cedat metodelor aplicate de Pavel Kozak: toate formele de psoriazis combinate cu numeroase alte maladii ale pielii, sau lupus eritematos, un fel de cancer al pielii (de reținut că la cîteva celule lupice se instalează... decesul), ihtioza, epidermiza buloasă sub toate formele ei, ca să nu mai vorbim de sclerodermia în benzi, o maladie care îl transformă pe bolnav într-o statuie ca de ghips de sub care singele și toate celelalte componente ale rînilor curg aproape continuu. Sigur că da, numeroase sînt suferințele celor bolnavi, indiferent de boala de care sînt afectați, dar poate că nu există imagine mai înfricoșătoare decît cea a unui corp uman atins

de o boală de piele aflată în ultimul stadiu al evoluției. Nu întîmplător numărul sinucigașilor care nu mai pot îndura suferința fizică și morală este masiv alimentat de cei puternic afectați de o boală de piele. Din acest punct de vedere, Pavel Kozak a smuls acestui ultim act și a redat vieții cîteva sute de mii de oameni, bolnavi care au bătut în zadar la ușile unor somități medicale în domeniul dermatologiei. Din această cauză, la urma-urmelor aproape firească, nu puțini sînt dermatologii care, deși au avut în fața ochilor proba nrobilor, vindecarea celor pe care i-au tratat fără reușite, n-au vrut și nu vor să creadă în metodele lui Pavel Kozak, un autodidact ca atîția alții. Numai că Pavel Kozak nu este un autodidact ca mulți alții, ci unul de excepție!

În
exclusivitate
pentru
revista
„Flacăra”

Din nou despre PAVEL KOZAK

O conferință de presă

Acum cîteva zile, să zicem aproape două săptămîni, A.Z.R. a organizat o conferință de presă avînd drept subiect revenirea în țară a domnului Pavel Kozak. Că respectivă conferință ar fi putut fi organizată, așa cum ar fi fost și normal, de Ministerul Sănătății, sau de specialiștii în domeniul dermatologiei, — ceea ce nu s-a întîmplat pentru că altfel nici nu s-a intenționat așa ceva — asta ar fi o altă poveste și cu totul altă poveste. Drept urmare, pentru lămurirea mai tinerilor ziaristi, ziarul România liberă a publicat în chiar ziua conferinței, sub semnătura domnului Petre Mișu, Băcanu un amplu articol care a suscitât un interes deosebit. L-am citit cu plăcere și ne-am bucurat de fulminante rezultate pe care domnul Pavel Kozak le-a înregistrat în Germania, Spania și Anglia în combaterea unor extreme de grave boli de piele. Numai că — trebuie să o spunem și o spunem cu un regret imens — domnul P.M. Băcanu a uitat, sau fără voie, să includă în conținutul său un amănunt poate lipsit de importanță, dar, zicem noi, absolut necesar pentru cel ce pretinde că-și face meseria de ziarist cu onestitate. Mai exact s-a înțeles în fața unor tineri ziaristi care ar fi bine să afle cîte ceva și despre onestitatea noii lor meserii și numai despre șmecheriileJeffine ale scrisului, domnul P.M. Băcanu a găsit de cuviință să ne întrebe ce relevanță ar avea faptul că revista Flacăra a scris despre Pavel Kozak cîteva zeci și zeci de articole cu care s-ar putea edita

o veritabilă carte. Păi ce relevanță ar avea faptul, pentru un navigator solitar pe apele oceanelor, că un oarecare Cristofor Columb a descoperit America? Pentru cititorul român, crede P.M. Băcanu, este suficient că dumnealui, P.M.B., a mai descoperit un fapt divers pe care, nemăpăsătorindu-l la emisiunile duminicale ale tv-ului, îl comentează în presa scrisă. Adevărul este că domnul P.M.B. confundă revista Flacăra de atunci și de acum cu redactorul șef de mai de demult al revistei în cauză. O eroare care ne-a intristat profund, drept pentru care nu o putem trece cu vederea. Una e politica și alta este ceea ce numim onestitatea meseriei de ziarist. Dacă e cineva care are o altă părere, n-are decît să se gîndească la proverbul cu pasărea care în general pierde pe limba ei.

Puțină arheologie ziaristică

În rest, așa cum spuneam, am citit cu plăcere și curiozitate relatările pe care România liberă le-a preluat din presa străină (germană sau engleză) despre miraculoasele vindecări pe care Pavel Kozak le-a reușit într-o serie de cazuri față de care medicina de specialitate din Occident, ca și cea din România, s-a declarat total neputincioasă. Pentru noi, care am scris despre minunile (cu și fără ghilimele) lui Pavel Kozak încă din toamna anului 1977, dată după care Pavel Kozak devine cu adevărat un caz public (și nu la 1970, cum consemnează domnul P.M.B.), surprizele ziaristilor străini, inclusiv convingerea lor că se

afă în fața unor fapte senzaționale, cu totul și cu totul ieșite din comun, au fost lesne de înțeles. Tot astfel ne-am minunat și noi cu răsufierea aproape tăiată, cînd am intrat în posesia a sute și sute de probe cum că un autodidact reușise să vindec cîteva din cele mai necrușătoare boli de piele, boli pentru care nu exista nici un remediu, boli care pecețuiau pe veci soarta unor oameni. Și pentru că nu strică deloc puțină arheologie ziaristică, e cazul să spunem că de-a lungul a 3 (trei) ani, cită durat campania de presă a revistei Flacăra pentru valorificarea metodelor lui Pavel Kozak, am fost insultați și amenințați — în scris, telefonic și pe tot felul de alte căi — că vom fi dați afară din serviciu, că revista va fi interzisă etc. Campaniei noastre, susținută în fața marelui public, cu probe și argumente indubitabile, i se răspundea cu o altă, de culise, cu sfîrși savante trase în mod savant la diverse niveluri ale puterilor politice și ministeriale. Cu ajutorul bolnavilor vindecați, al celor aflați în tratament, al celor ce au alcătuit diverse loturi de testări, adevărul a ieșit, totuși, la iveală. În domeniul bolilor de piele, în această uriașă pată albă a medicinei de ieri și de azi, Pavel Kozak se dovedise a fi posesorul unor metode excepționale, incredibil de eficiente. Rezultatele sale începuseră a fi cunoscute și peste hotarele țării noastre, drept pentru care a fost invitat să participe la un congres internațional, în Canada. Va pleca la acel congres, dar nu se va mai întoarce decît prin 1982-1983, pentru cîteva zile, avînd asigurarea că nu va fi arestat și i se va permite reîntoarcerea în Occident. A doua sa revenire în România a avut loc, cum am spus, zilele trecute, cînd s-a organizat conferința de presă despre care am relatat, o conferință în care numărul foștilor pacienți ai lui Pavel Kozak, veniți să-l vadă și să-l pipăie pentru a se convinge că este, l-a copleșit pe cel al ziaristilor.

„Am atins granița incredibilului”

În atîr condiții l-am abordat pe Pavel Kozak a doua zi, într-un interviu pe care ni l-a acordat cu prioritate și cu plăcere. Ne-a interesat în primul rînd o delimitare între realitatea și zvonurile care au circu-

lat în legătură cu persoana sa. „Cine își închipuie că toate mi-au mers ca pe roate, se înșală. La acolo, în străinătate, m-am izbit de dragostea, ea să-i zicem așa, a medicilor dermatologi. Noul este îmbrățișat cu aceeași sufocantă căldură mai peste tot, cu precădere atunci cînd un autodidact, așa cum sînt eu, face ceea ce nu pot face medicii specialiști. În Canada, la Alberta, de exemplu, ziaristii m-au urcat în slăvi, dar tot ei au fost cei care au titrat cu litero mari pe prima pagină că dacă nu le ofer medicilor secretele de care dispun, sînt un șarlatan! Cum puteam să le fac eu cadou rezultatele muncii mele, nu s-a întrebat nimeni. În schimb, la Toronto, după o prelegere și o demonstrație cu documente și fotografii, în toată regula, cînd am prezentat o cazuistică foarte bogată pe epidermiza buloasă, concluzia unanimă a fost că am atins granița incredibilului. Am fost declarat cetățean canadian onorific, membru de onoare al Parlamentului canadian și am deschis o clinică de 100 de paturi. Am făcut treabă bună în Canada, dar din cauza climatei și a altor neajunsuri, prea puțin importante, am plecat în Europa. M-am stabilit, pentru început, în Germania, unde am deschis o clinică de 70 de paturi, numită Revita. Asta era la Offenbach, unde am trăit niște chestii demne de un roman polițist. Le vom discuta, poate, cu altă ocazie. Am hotărît să plec de la Offenbach ceva mai la sud de Frankfurt, la Michelbach, unde am deschis o altă clinică, Vital, după care m-am stabilit la Altenau unde clinica mea funcționează deja de 11 ani. În acest timp am mai înființat o clinică în Spania, la Gerona, la aproximativ 150-200 km de Barcelona. Peste tot, însă, m-am bucurat de atenția medicilor dermatologi care, ca și în România, au făcut tot ce au putut — din fericire au putut foarte puțin — ca să mă discrediteze. Ei bine, n-au prea reușit. N-au reușit pentru că eu, la rîndul meu, în comparație cu ei, am putut să fac mult și multe. Atacurilor lor eu le-am răspuns cu fapte, cu probe de necontestat. În această luptă nedreaptă, în care ei sînt foarte mulți și sînt foarte bine organizați și s-au înconjurat cu tot felul de legi, eu am fost de unul singur. Și totuși, cu toate piedicile, am învins. Și voi învinge mereu. De ce? Pentru că

lupt împotriva bolilor, pentru că retez familiilor și societății oameni aproape perduți. Pentru că eu fac, iar ei teoretizează. O astfel de confinanță am avut în Anglia. A văzut caseta video pe care am prezentat-o la conferința de presă. Am tras caseta după o emisiune a BBC-ului, Anglia a rămas, par și simplu, cu gura căscată. Asta e, chiar dacă nu sună prea frumos”.

Vorba aia, vom trăi și vom vedea

N-am reprodus decît o mică parte din monologul pe care Pavel Kozak l-a rostit timp de aproape două ore, monolog întrerupt de cîteva zeci de telefoane din toată țara. E de mirare cum lumea — deloc restrînsă a foștilor săi pacienți, sau a celor ce suferă acum de diverse maladii dermatologice — a și aflat numărul de telefon al lui Pavel Kozak. Nu întîmplător, firește, l-am întrebat despre gîndurile sale de viitor privind o posibilă revenire a sa în România. M-a privit lung, a încercat să schimbe vorba, l-au ajutat la treaba asta și telefoanele care sunau parcă în draci, dar nu l-am lăsat să ne ducă cu preșul. L-am somat chiar să ni se destăinuie. „Cînd mă gîndesc că tot ce spun eu acum va fi citit de o mulțime de oameni cărora le-am promis că voi reveni, dacă nu definitiv, măcar pe anumite perioade, cînd mă gîndesc că lupta s-ar putea să fie mai aspră decît înainte de a părăsi țara, cînd mă gîndesc la cîte se pot face, dar și la cîte nu se pot face, în fine, cînd știu că tot ce spun este foarte important, ei bine, în situația asta, mă cam abțin să vorbesc de viitor în România. Ce-ar fi să aminăm subiectul pe altă dată? Ce-ar fi să mai studiem terenul? Poate că, la urma-urmelor, fără ca să fac politică, în țara asta nu s-a schimbat nimic. Așa că, vorba aia, vom trăi și vom vedea”.

VICTOR NIȚĂ ■

„Anglia a rămas cu gura căscată”

Presa engleză este considerată a fi una dintre cele mai avizate, mai informate, mai obiective și așa mai departe. Așa o fi, ne-am bucura foarte mult ca să existe pe lume, mai ales în ceea ce privește presa, și așa ceva. Dar uneori, din motive de tot felul, mai apar și în această presă unele inexactități, ca să nu le spunem, cum veți vedea mai jos, rele intenții. Așadar, într-un foarte important ziar londonez (nu-i dăm numele, tocmai pentru respectul pe care îl avem față de cea mai cea mai, din presele lumii) apare un foarte scurt articol din care reieșea că autodidactul Pavel Kozak este un șarlatan care bîntuie prin Europa, ba chiar și prin SUA și Canada, și pretinde că vindecă tot felul de boli de piele. Aruncată fiind această sîmîntă de scandal, de interes public, cum s-ar spune, televiziunea britanică, celebrul BBC, simte că ar fi cazul să intervină și să lămurească lucrurile. Drept urmare, intenționînd să pună punctul pe i, că e albă sau neagră, o echipă a televiziunii britanice realizează și transmite pe post un filmuleț din care toată Anglia a văzut că o fetiță bolnavă de epidermiza buloasă, boală considerată ca intratabilă, a fost salvată de la moarte, ca prin minune!, de mult-hulitului Pavel Kozak. Impactul asupra reticenților englezi a fost total. Anglia, cum spunea cineva care în fapt a reluat o zicere a lui Pavel Kozak, a rămas cu gura căscată. N-ar fi rău, propunem noi, ca respectivă casetă să fie dată pe posturile noastre de televiziune. Cine se încumetă? Dar de-abia am pus această întrebare și, ca niște oameni care, opărindu-ne cu cioba, suflăm acum și în iaurt, am văzut cum, ca altădată, cineva, prin cineva, care are pe cineva, va face tot posibilul ca respectiva casetă să nu fie niciodată văzută de telespectatorii români. Ne înșelăm, oare?!

Flacăra

Cine ești dumneata, Pavel Kozak?

Un colț de Bucovina,

E de-ajuns

E de-ajuns ca un singur trend să încercăm să ne salvăm de la moarte și cîmpul pe care îl lăsam în urmă cînd o singură cîmpie

E de-ajuns să fi murit sau să fi trăit în viață și să nu ai nimic din viață și cînd pînă la urmă

E de-ajuns să fi murit din cauza și să nu ai nimic din viață și cînd pînă la urmă

E de-ajuns să fi murit din cauza și să nu ai nimic din viață și cînd pînă la urmă

Întîmplare

Întîmplare

OAMENII NOȘTRI DE AFACERI

CUM SE PRIVATIZEAZĂ ROMÂNII

Interviu cu dl. Eugen Urzică, patronul firmei Coleus

— Domnule Urzică, sînteți un om de afaceri despre care s-a vorbit și se vorbește, în continuare, mult. Vă propun să începem de aici discuția noastră.

— Trebuie, mai întâi, lămurit un lucru: nu sînt om de afaceri, ci un om care face afaceri.

— În ce constă deosebirea?

— Diferențierea de care vorbeam este impusă de începutul în care ne aflăm cu toții, de lipsa de experiență și de frământările acestei perioade. Ca să pot spune că sînt om de afaceri, trebuie să am alt statut, o altă acumulare; chiar și viața trebuie schimbată. Deocamdată sînt omul care încearcă să facă afaceri pentru a servi o idee. Asta e tot.

— Care ar fi ideea?

— Vrem să facem un comerț civilizat, care, prin beneficiile pe care le aduce, să se și dezvolte, bineînțeles, după ce-și acoperă toate cheltuielile necesare. Cînd spun aceasta, mă refer la angajatul care nu trebuie să plece trist sau nemulțumit acasă. Asta este un lucru extrem de important.

— Cînd a apărut, primul magazin Coleus a uimit. Tot Bucureștiul vorbea despre o firmă străină foarte bogată care l-ar patrona.

— Cred că era, numai, un magazin în care te simțai un pic mai respectat decît în altele. Noi veneam cu o ofertă în plus, care consta din amabilitate, curățenie, calitate, o atenție deosebită pentru cumpărător. Faptul că magazinele noastre sînt construite din metal și sticlă oferea o transparență, poate, neașteptată pentru acele momente de început. Schimbarea bruscă a șocat și a născut suspiciuni. Coleus este o firmă românească ce a plecat la drum cu un capital sufletește foarte mare și cu bani puțini.

— Capital sufletește foarte mare, desigur, dar bani puțini, trebuie să recunoașteți, este o formulă destul de relativă.

— Atunci au fost, într-adevăr, puțini bani. După aceea, am luat, în două rînduri credite de la bancă. Apoi, am dezvoltat rețeaua și cu ceea ce am acumulat. În perioada în care beneficiile erau neimpozabile,

le-am reinvestit în totalitate. Bani aceia și cu banii de la bancă au permis această dezvoltare.

— Aspectul magazinelor dvs. mulțimea de vizitatori, întreaga atmosferă timorează încă publicul românesc.

— Am observat asta, desigur, la început. Vedeți, sîntem în România. Dacă noi nu facem nimic pentru noi, altul sigur nu face. Ca să fii credibil, trebuie să faci ceva cu propriile tale puteri. Ca să obții credit extern, demonstrează înțelegerea și singur. Abia atunci străinii vor spune, România s-a deschis către economia de piață, are agenți economici puternici, care se respectă pe ei și respectă și cumpărătorii cărora li se adresează, avem garanții, deci pentru investiții, așadar investim. Deci, totul începe de la noi. Altfel, simpla speranță în creditul extern e deșartă și ne poate pierde. Altfel, riscăm să rămînem țara care oferă numai forță de muncă ieftină. Și, încă ceva. Românii trebuie să învețe să tacă și să cumpere, în loc să vorbească și să vîndă gratis. E timpul să învățăm ceea ce știe toată lumea — răspunsurile la întrebările unuia partener străin se plătesc oriunde în lume.

— Aveți, desigur, dreptate. Cu ce să „cumpere”, însă, românul care nu are nici un capital și nici o posibilitate să-l obțină pentru a demara o afacere?

— Băncile ar trebui să fie mai îngăduitoare privind creditele și, mai ales, dobînzile. Tot românul ar trebui să aibă posibilitatea să ia, acum, bani de la bancă, și să încerce să pună pe picioare o afacere.

— După cum știți, garanțiile pentru credite sînt foarte mari și oamenii nu au cu ce le asigura, iar dobînzile sînt deja prohibitive. Care este soluția, dacă ea mai există?

— Nu am pretenția de a da soluții. Cred, însă, că e de datoria mea să arăt că încă din start s-a făcut o mare greșală. Este vorba despre oamenii care au lucrat în diverse unități. Aceștia ar fi trebuit să fie primii cărora să li se acorde posibilitatea de a lucra privat în acele spații; bineînțeles, pentru o perioadă de probă de unu, doi ani. Forma și felul în care s-au făcut licitațiile, știu cu toții că n-a fost corectă. Apoi, orice străin care vine în România și face o societate mixtă are cîștig de cauză în fața oricărui român. Spunem că așa atragem capitalul străin. Fals.

Interviu de
ROXANA MANOLESCU

PROPUNEREA SĂPTĂMINII

Aș dori să fac, prin intermediul revistei dumneavoastră, o propunere ce sper, să fie analizată, și, eventual, îmbunătățită.

Să luăm ca exemplu, un mic magazin alimentar în care lucrează șase angajați. Acel magazin a fost construit cu banii tuturor românilor, deci și ai celor șase, cărora le aparține într-o oarecare cotă. Dacă o evaluare corectă, la zi, a spațiului respectiv, ar fi dublată de creditarea cu această valoare a celor angajați și li s-ar oferi acestora un termen rezonabil de plată, chiar în condițiile dobînzilor actuale, odată deveniți proprietari ar fi obligați să gîndească și să acționeze în așa fel încît să poată rambursa datoria și să și cîștige.

Veți spune că cei care nu au lucrat în comerț sînt, astfel, dezavantajați. Dar ei sînt prinși în niște întreprinderi. Oricare întreprindere poate fi trecută în proprietate sub această formă. În aceste condiții, tot românul, chiar dacă n-are bani, poate fi încurajat, motivat, să spere și să muncească. În aceste condiții, românul ar pleca de la același nivel cu străinul care vine să facă afaceri la noi. Și vreau să vă spun că România nu duce lipsă de oameni inteligenți, muncitori și cu spirit creativ. Trebuie numai să li se creeze posibilitatea de a-și fructifica aceste calități.

EUGEN URZICĂ

MODERNIZAREA TEHNOLOGIEI DVS. LA NIVEL MONDIAL CU PRODUSE ALE FIRMEI

BOSCH

AUTOMATE PROGRAMABILE
ACTIONARI ELECTRICE
COMENZI NUMERICE

Aprovizionare, echipare și implementare la prețuri convenabile prin societatea comercială româno-germană

East Electric

SRL

BUCUREȘTI

Tel: 59.44.24 Fax: 25.61.21 Telex 11931 CBTx R

LA HALELE OBOR

Gospodinele care se duc la piața Matache află că țărani vînzători de carne s-au mutat la Obor. Fuga la metrou. Dai zece lei, dar poate economisești sute.

Cînd intri în halele Obor, la sectorul de carne, chiar dacă ai nasul infundat, tot simți un oarecare miros. Dacă vii rar, te sperii și te gîndești: „E stricată carnea!” Nu, carnea nu se strică chiar atît de ușor.

În sala cu mese și „cuiere” pentru carne din metal, țărani după ce au plătit taxe și, mai cu seamă, amenzii, vînd carnea. Sus, deasupra capetelor lor, este un tavan din dreptunghiuri de geam. Dacă plouă, aceste dreptunghiuri de geam se închid și căldura prinde teren. Și cum plouă mereu, ele sînt mai mult închise. O instalație de ventilație bună ar costa cam 20 milioane lei. Pe de altă parte, ca să nu se ajungă la situații „limită”, oficialitățile în halate albe ale pieței înclină, destul de puternic, să închidă piața pentru particulari.

Dar unde se duc, cel puțin, milioanele de lei amendă? Este mai urgent să se plătească mesele și „cuierele” sau să se introducă ventilația atît de necesară pentru funcționarea pieței pe timp de vară?

CRISTINA ATANASIU

BANCA AGRICOLĂ S.A.

FAX: 15.24.50 - TELEX: 11709 - TEL: 15.27.50, INT. 1360
STR. SMÎRDAN, NR. 3, BUCUREȘTI

VINDE:

PRIN TOATE SUCURSALELE SALE

600.000 ACȚIUNI NOMINATIVE

ÎN VALOARE DE 5000 LEI FIECARE

— Societate bancară cu o vechime de peste 100 de ani vă stă la dispoziție pentru a plasa în siguranță economiile dumneavoastră

— Banca cu cea mai mare rețea de sucursale, filiale, agenții și reprezentanțe din România

— Banca cea mai solicitată de întreprinzătorii particulari, și-a sporit numărul clienților de peste 15 ori, în ultimii doi ani.

ACȚIUNILE VĂ CONFERĂ DREPTUL LA DIVIDENDE ȘI DREPTUL LA VOT ÎN ADUNĂRILE GENERALE ALE SOCIETĂȚII

ACȚIUNILE VOR PUTEA FI VALORIFICATE PE PIAȚA FINANCIARĂ ORICE PERSOANĂ FIZICĂ SAU JURIDICĂ DIN ȚARĂ SAU STRĂINĂTATE POATE DEVENI COPROPRIETAR AL BĂNCII AGRICOLE

RADIOTEL — un prieten fidel la care puteți apela oricînd

Radiotel S.R.L. este societate mixtă româno-americană înființată în anul 1991. Metodele moderne de management și marketing pe care și bazează activitatea, dotarea tehnică la cel mai înalt nivel al pieței mondiale, precum și personalul calificat, creează toate premisele ca firma să devină în cel mai scurt timp o forță din punct de vedere tehnic și economic pe piața serviciilor de telecomunicații din România. Deși RADIOTEL este S.R.L., înăuntrul vom găsi o structură de corporație americană. Este unicat în România și probabil în toată Europa de Est.

— Domnule director Nicolae Dobre, cu ce se ocupă firma dvs. în principal?

— Domeniul de activitate cuprinde crearea, instalarea și exploatarea (operarea) de rețele de radiocomunicații de tip paging și trunking. Punem la dispoziție cele mai moderne pagere produse de firma MOTOROLA — SUA, precum și serviciul la nivelul standardelor americane.

— Ce se înțelege prin sisteme paging și trunking?

— Acești doi termeni tehnici sînt încă necunoscuți marelui public. Datorită activității RADIOTEL în scurt timp vor intra în limbajul curent. Prin sistem paging se înțelege un complex de echipamente capabil să asigure transmiterea unilaterală a unor mesaje personale către abonați. Astfel, un abonat al firmei noastre, indiferent unde s-ar afla în București, poate primi instantaneu un mesaj. Recepția mesajelor se face cu niște microreceptoare radio. Acest tip de aparat, de dimensiunile unui pachet de țigări, furnizează semnalizări optice, sonore, înregistrări pe ecrane luminoase, proceduri speciale de memorare și multe alte facilități. Sistemul trunking este un sistem de radiotelefonie care permite comunicații bilaterale între stații fixe, mobile sau portabile. Deosebirea față de sistemele clasice de radiotelefonie constă în faptul că nu se mai atribuie cîte o frecvență fiecărui abonat sau grup de abonați. Aceștia pot astfel folosi în comun un număr mic de

canale radio, fără însă a interfera între ei. Avantajul îl reprezintă utilizarea rațională a spectrului radio care nu este o resursă inepuizabilă așa cum se crede uneori, ci dimpotrivă este foarte limitată și deci foarte scumpă.

— Cine sînt clienții dvs.?

— Clienții noștri sînt toți cei care prin natura activității lor au nevoie de informații, iar pentru a le obține pe loc pot apela la serviciile RADIOTEL.

Avantajele majore sînt legate de operativitatea ridicată și de costul destul de scăzut al echipamentelor și serviciilor. Sistemele noastre asigură obținerea imediată a posibilității comunicațiilor, fără a se mai trece prin procedura obținerii frecvențelor, autorizațiilor, proiectelor etc. În plus, din punct de vedere tehnic, sistemul oferă o serie de facilități noi, dintre care amintim transmisile de date pentru legarea prin radio a calculatoarelor între ele și cuplarea la rețeaua telefonică publică.

— Vă mulțumim.

EUGENIA VASILE

TOP "COATE-GOALE"

METEOR SA,

Piața Mureș 75, orar 9-17, sîmbătă 8-12

— rișniță cafea	2 340 lei
— mașină călcat cu vaporizator	3 367 lei
— aspirator Posada	10 540 lei
— baterii R 20	55 lei
— cap-armătură	259 lei
— baterie-baie inox.	3 905 lei

PRODAS HOLDING SA,

Șos. Ștefan cel Mare nr. 41, orar non-stop

— vin Panciu, 1 kg	143 lei + 30 lei sticlă
— vin Murfatlar, trei sferturi	174 lei
— țigări Kent	240 lei
— hamburger	944 lei/kg

VARTA SA,

Șos. Ștefan cel Mare nr. 18, orar luni 15-18, în rest 10-18, sîmbătă 9-13

— baterii Varta, 45 A, valabile pentru toate tipurile de mașini	18 900 lei
— baterii Varta, 55 A	20 700 lei
— baterii R 14	193 lei/2 b.
— baterii R 6	340 lei/4 b.
— baterii alcaline	640 lei/4 b.

Mircea Lucescu:

„Dacă ne iese pasența, ideea vieții mele se va adevăra”

● In primul rând, care vor fi fotbalistii români ce vor evolua la Brescia?

Intrăm, deci, în subiect. Notă: Hagl, Răducioiu și Sabău.

● S-a vorbit și despre Lăcătuș!

În Italia o echipă nou promovată, cum e Brescia, nu are voie să înscrie în lot decât trei fotbalisti necomunitari, necomunitari însemnând fotbaliști care vin din fostele țări socialiste. Asta, unu la mână. Doi: după doi ani de joc în Italia, un fotbalist fost necomunitar devine comunitar. Cam acesta ar fi cazul lui Răducioiu. Cam acesta ar fi trebuit să fie și cazul lui Lăcătuș, al lui Hagl și Sabău. Dar chestiile nu sînt încă prea clare. Sau poate că nu le-am înțeles eu prea bine. Trei: Lăcătuș și-a prelunge contractul cu Oviedo pentru încă un an, ceea ce înseamnă că, deocamdată, discuțiile nu-și mai au rostul.

● L-ai fi vrut alt de mult pe Lăcătuș?

Da. Enorm. Nimeni nu-l poate evidenția mai bine decât Hagl prin acea pasă lungă, în diagonală, pe care eu le-am inoculat-o, ca să zic așa, în vremea cînd le-am fost antrenor la națională și pe care ei au transformat-o într-una din principalele arme ale Stelei.

● În Sportul românesc, Ovidiu Ioanitoaia, într-un articol intitulat Pariul, întoarce pe toate fețele decizia ta de a-l aduna la Brescia pe cîțiva dintre componenții naționalei. S-a punctat, între altele, că astfel vei exercita un control asupra „naționalei” lui Dinu, pe care Dinu, nefiind în relații tocmai prietenești, s-ar putea să-l încerce în mod intenționat. A mai subliniat, atenționându-l pe Hagl, că una e să joci la Real Madrid și cu totul alta la Brescia Calcio, o echipă fără nume. Te-au deranjat astfel de comentarii?

Voi răspunde indirect. Vorbeam mai sus despre Hagl și Lăcătuș. Ei fac parte din generația de mijloc, așa-zisa a doua generație de care eu sînt cît se poate de strîns legat. Eu, ca antrenor, am lucrat trei generații. Prima, la Corvinul. A doua, la națională. A treia, la Dinamo. Ar mai fi, ca niște cazuri aparte, în ceea ce privește vîrsta, Băloni, Ștefănescu, Cărmăruș, Balaci, Silviu Lung... De precizat că între aceste generații s-au stabilit, în timp și pe terenul de joc, relații dintre cele mai strînse. Prin Andone, Rednic, Klein, Mateuț și Gabor, generația Corvinului a penetrat în națională. Ce-au fă-

cut, se știe. Și pentru că sînt la această generație, e bine să spun că i-am adus la Dinamo, cu excepția lui Gabor, ca pe niște piloni ai celei de-a treia generații în momentele în care, fiecare din ei începuse să scadă. Rămînerea lor la Corvinul ar fi însemnat stingerea lor, înțelul cu încetul, ca jucători, așa cum de altfel s-a întimplat, din păcate cu Corvinul, care, iată, a retrogradat. Tot astfel am procedat, ceva mai înainte, și cu Băloni, pe care l-am îndemnat să-și părăsească echipa, pe ASA, unde pur și simplu se usca vîzînd cu ochii și să se transfere la Steaua. Eram pe

atunci antrenorul naționalei. Ce a însemnat Băloni pentru Steaua, se știe, așa cum bine se știe ce a însemnat Steaua pentru Băloni. Cea de-a doua generație am crescut-o, dacă nu cumva termenul îi va supăra pe unii, în jurul naționalei, unde au început să apară jucători precum Hagl, Mateuț, Lăcătuș... Asta se întimpla mai în spre finalul antrenoratului meu la națională. Pînă la sosirea lor m-am bizuit cu precădere pe blocul craiovean și cel hunedorean, cu care ne calificasem la Euro '84, în Franța. Din păcate, am ratat la mustață, așa zice, calificarea la „mondialele” din Mexic. Am strîns din dinți, am trecut peste acest necaz și am atacat în forță preliminarile lui Euro '88. În acele prime meciuri pentru Euro '88 s-a făcut joncțiunea între prima generație și cea de-a doua generație. Acestui lot lărgit, ca să zic așa, i s-au adăugat valorile celei de-a treia generații, cea cu care am lucrat la Dinamo. S-a ratat, în primă fază, calificarea la Euro '88, dar s-a realizat calificarea pentru Italia. Ar fi foarte multe alte lucruri de spus, dar, ca să răspund la comentariile lui Ioanitoaia, care comentarii m-au cam răsucit în suflet, voi încheia precizînd că, iată, mă simt solidar cu reușitele și

eșecurile fotbalului românesc, indiferent sub bagheta cărui antrenor apar reușitele și eșecurile.

● Să sperăm că, vorbă veche, cine are urechi de auzit aude. Ce te-a determinat să apelezi la jucători români pentru Brescia?

În nici un caz presupunerile deloc amabile, ba chiar răutăcioase, ale lui Ovidiu Ioanitoaia, dacă ale lui vor fi fiind. Sigur că da, ceea ce fac eu este împotriva obiceiului. Nici un antrenor străin care activează în Italia nu aduce la echipa sa trei conaționali. Eu o fac. Și pentru că o fac, voi pătimi, știu bine, în caz de dificultăți. Ba chiar și în caz de reușită, tot nu voi fi cruțat de anumite insinuări din partea presei italiene. De ce o fac? Pentru că, iată, o spun pentru prima dată, am, de cînd mă știu, o nebunie a mea. Vreau să demonstrez că fotbalul românesc este un izvor de talente autentice, cu nimic mai prejos decât marile talente fotbalistice ale Europei. Tot ce am făcut, dar absolut tot, a avut la bază această idee. Niciodată n-am fost mai aproape de adevărea ei. Sper ca sezonul care bate la ușă să nu mă contrazică. Spun asta pentru că în fotbalul italian, mai ales în prima divizie, se poate întimpla orice, apar în scenă și alți factori, alte forțe... Dar dacă dă Domnul și ne iese pasența, ideea mea, a vieții mele, se va adevăra.

● În loc de încheiere, o propunere, Mircea Lucescu: ai fi de acord ca în fiecare zi de miercuri, dimineața, după ce începe campionatul italian, să răspunzi cititorilor întrebări pe care îi le va adresa revista noastră, cititorii revistei noastre?

Dacă întrebările vor fi scurte, la obiect, și nu mă vor obliga să țin cîte o conferință de presă, cu cea mai mare plăcere. Dar așa putea să știu de pe-acum cam ce anume voi fi întrebat?

● Sigur că da. Ar fi vorba despre un foarte scurt comentariu al etapei care s-a jucat, despre cum a jucat Brescia, despre cum au evoluat Hagl, Răducioiu și Sabău și cîte ceva despre etapa care urmează.

Cam mult, dar dacă întrebările sînt clare și scurte, vă știu mîncarea dimineața la dispoziție.

● Îți mulțumim și îți ținem pumnii strînși. Mult noroc, Mircea!

VICTOR NIȚA

Crainicii sportivi și limba germană

Ce bine ar fi dacă toți sportivii din lumea aceasta ar purta nume italienești sau franțuzești. Crainicii noștri și-ar învîrți limba în gură, fără să-și o mai prindă în cuvinte greu de pronunțat. În aceste două graiuri, fonemele sînt ușor de redat de orice român cu puțină știință de carte. Numai că, din păcate, spațiul anglo-saxon a promovat la toate disciplinele un număr impresionant de sportivi, obligînd emisarilor radioului și televiziunii române să le poarte numele. Din nefericire, telespectatorii noștri nu dau semne că situația i-ar incomoda în vreun fel, adaptînd senini patronime și toponime germane la rostirea ilfoveană. O demonstrație suavă ne-au prilejuit și băieții noștri cu valută, trimiși să ne povestească de la distanță campionatul european de fotbal.

Evident, nu cerem acestor domni să cunoască germana sau engleza, ci doar să posedă

cunoștințe elementare de ortografie atunci cînd se atîng de limbi de mare circulație. Ne permitem deci să le amintim că în limba germană „v” se pronunță „f”, „s” se pronunță „z”, iar „z” se aude ca „ț”-ul românesc. Ne mai îngăduim (cu mult respect) să-i înștiințăm că diftongul „eu” nu se aude ca „o” în românește, ci ca un sunet prins între vocalele o și a. De aceea, pe Reuter îl vom citi „Roaltăr” și nu „Roiter”.

Multă bătaie de cap aduce trimișilor noștri speciali și umblatul cocofat pe vocalele o, a și u. De aceea, mijlocușul Völler a devenit în transmisie directă cînd „Fioler”, cînd „Wioler”. (Noroc că Lothar Matthäus a lipsit din campionat).

Sau poate ne înșelăm noi, ridicînd pretenții fără măsură. Crainicii noștri se adresează probabil în exclusivitate ma-

selor largi populare, iar omul de lingă sticla cu bere nu se încurcă în hățiturile ortoepiei. El vrea să știe dacă Fioler trage sau nu la poartă cînd joacă la „Kiolo” sau „Munhän”. În rest, treaba lui: ga-giul să-și spună numele cum pofteste și, dacă are chef, poate fi chiar văr primar cu „Ghiote” (Goethe) și „Miortiche” (Mörrike).

Așa o fi. Fotbalul nu e o distracție pentru poligloți. Însul cu urechi sensibile să treacă pe programul doi. Chiar și ministrul Ionel V. Săndulescu, aflat în oșpete la nemți, ne-a vorbit despre convorbirile cordiale cu domnul „Ghencer” (Genscher). Un argument în plus pentru colegii noștri, Emil Grădinescu și Ionel Stoica.

LIVIU TIMBUS

SALVATI SPORTUL!

Cristian Gato

ÎNAINTE DE BARCELONA DESPRE CE VA FI DUPĂ

Olimpiada va contura și strategia pe care o va adopta sportul românesc în următorul ciclu de patru ani de pregătire. Funcție de datele tehnice pe care ni le va furniza întrecerea de la Barcelona, date tehnice care vor fi coroborate cu datele socio-economice din România, la vremea cînd se va elabora strategia, se va construi această strategie. Se vor selecționa din cele 50 de ramuri sportive, afiliate la Departamentul Sport, ramurile competitive pentru următoarea Olimpiadă, în care se va investi material. Practic, se va redimensiona întregul fenomen sportiv, în condițiile economiei de piață, în care cei mai buni și mai dornici de a avansa, vor avansa, iar ceilalți vor trece în tribună. Să nu se înțeleagă că sînt împotriva unor ramuri sportive, dar va trebui să folosim ceea ce avem la dispoziție, adică banii atîți cît vor fi.

Va fi un moment dur pentru cei care au încercat, în ramurile respective să avanseze și nu au reușit, cei care au încercat să înceară să lanseze noi ramuri sportive, noi pentru România, dar nu au reușit să se apropie de performanțele cerute de o competiție mondială. Ei vor trebui să încerce să găsească și resursele materiale necesare.

Va fi dur și pentru cei care vor fi selecționați din cadrul ramurilor sportive sprijinite de Departamentul Sport pentru viitoarea competiție olimpică. Va trebui să învățăm să cheltuiem rațional, să eliminăm cantonamentele exagerat de lungi, care începeau în ianuarie și se terminau în decembrie, începeau luni și se terminau duminică, începeau dimineața și se terminau seara. Este momentul să ne chibzuim foarte bine banii pe care îi avem. Un exemplu de chibzuială îl reprezintă participarea Danemarcei la ultimele C.E. de fotbal. Fotbaliștii danezi nu s-au pregătit organizat, în cantonamente obositoare și este clar că pasiunea și talentul au stat la baza rezultatului lor surprinzător. Refuz să cred că i-a animat și i-a dus de treaptă cea mai înaltă a podiumului prima de 50.000 de dolari, încasată ca urmare a performanței obținute, ci în primul rînd valoarea și pasiunea, exprimarea lor colectivă, și în mod deosebit prospețimea, prospețime care exclude monotonia unei pregătiri lungi.

Va trebui să renunțăm la visul nostru dintotdeauna de a avea baza sportive, multe și moderne. Vom revedea ceea ce avem și cu posibilitățile noastre sau prin sponsorizări vom încerca să le modernizăm pe cele care se degradează sub ochii noștri, în orice caz pe cele existente, cel puțin în prima fază.

DINTRE SUTE DE CATARGE

S-ar fi cuvenit să spunem cîteva cuvinte despre sportivii ale căror nume le transcriem. O vom face, fără doar și poate, în numărul viitor. Pînă una-alta, constrînsi de spațiu, iată doar lista completă a celor ce vor lupta pentru ca tricolorul nostru, în acordurile imnului României, să fluture pe cel mai înalt catarg al Olimpiadei, cel al învingătorilor. **ATLETISM:** Doina Melinte, Liliana Sălăgeanu, Ella Kovacs, Violeta Beclea, Margareta Keszeg, Elena Fidatov, Nicoleta Căruțașu, Galina Astafei, Liliana Năstase, Nicoleta Grădinaru, Marieta Ilcu, Petra Văideanu, Iolanda Oantă, Elena Murgoci, Manuela Tîrnecl, Cristina Boiț, Mirela Dulgheru, Oana Mușunoi, Daniel Cojocaru, Mircea Oaidă, George Boroi, Sorin Matei, Bogdan Tudor, Costel Grasu, Gheorghe Gușet. **BOX:** Valentin Barbu, Daniel Dumitrescu, Vasile Nistor, Leonard Doroffel, Francisc Vastag. **CALARIE:** Claudiu Gheorghe, Florin Stoica, Marian Feraru, Mircea Neagu. **CANOAIA:** Maria Pădurariu, Adriana Bazon, Ioana Olteanu, Viorica Neculai, Doina Robu, Anca Tănase, Elisabeta Lipă, Veronica Cochea, Anisoara Dobre, Doina Ignat, Fânica Costea, Constanța Pipotă, Iulia Bobeică, Victoria Lepădatu, Doina Șnep, Elena Georgescu, Nicolae Taga, Dimitrie Popescu, Iulică Ruican, Viorel Talapan, Dumitru Răducanu, Vasile Tomoioga, Florin Ene, Marin Gheorghe, Ioan Șnep, Dragoș Neagu, Nicolae Spircu, Vasile Hanușeac, Dorel Năstase, Valentin Robu, Vasile Măstăcan, Claudiu Marin, Dănuț Dobre, Iulian Vizitiu, Ladislav Lovrenski. **GINASTICĂ:** Cristina Bontas, Lavinia Milosavici, Mirela Pașca, Vanda Hădărean, Gina Gogean, Maria Neculiță, Eugenia Popa, Marius Gherman, Adrian Sandu, Marian Rizan, Nicu Stroia, Nicolae Bejenaru, Adrian Gal, Alexandru Ciucă, Irina Deleanu, Ancuța Goia. **HALTERE:** Traian Cihărean,

Aurel Sirbu, Paul Torozcol, Feri Attila, Nicolae Nitu, Daniel Tuinea, Nicu Vlad. **HANDBAL:** Alexandru Buligan, Sorin Gabriel Toacsen, Daniel Apostu, Ionel Radu, Adi-Daniel Popovici, Dumitru Borbece, Gheorghe-Titel Răduță, Ion Mocanu, Alexandru-Mihai Dedu, Valentin-Cristian Zaharia, Robert Licu, Marian Dumitru, Adrian Ghimes, Rudi Prisăcaru, Mitică Bontas, Maricel Voinea. **JUDO:** Simona Richter, Dănuț Pop, Alexandru Ciupe, Adrian Croitoru, Radu Ivan, Valentin Bazon. **KAIACANOE:** Sanda Toma, Claudia Nicula, Carmen Simion, Mihaela Bene, Marin Popescu, Daniel Stoian, Magyar Geza, Romica Șerban, Anghel Ivanof, Victor Partnoi, Gheorghe Andrieu, Sorin Petcu, Cosmin Pașca, Nicolae Juravschii. **LUPTE:** Iluță Dăscălescu, Valentin Rebegea, Marian Sandu, Petrică Cărare, Mircea Constantin, Anton Arghira, Ion Iremciuc, Ion Grigoraș, Romica Rașovan, Constantin Cordonanu, Nicolae Ghiță. **NATAȚIE:** Beatrice Coadă, Luminița Dobrescu, Noemi Lung, Claudia Stănescu, Corina Dumitru, Diana Ureche, Iulian Pantălimon, Carla Negre, Robert Plinter, Marian Satolănu, Clara Ciocan, Ioana Voicu, Gabriel Chereches, Ionică Tudor. **PENATLON:** Marian Gheorghe. **SCRIMA:** Claudiu Grigorescu, Reka Szabo, Elisabeta Tufan, Laura Bedea, Roxana Dumitrescu, Adrian Pop, Cornel Milan, Gabriel Pantălimon, Nicolae Mihailescu, George Epurescu, Vilmos Szabo, Alexandru Chiculă, Daniel Grigore, Dan Gauleanu, Alin Lupeica. **TENNIS DE MASĂ:** Otilia Bădescu, Emilia Cloșu-Pascu, Maria Bogoslov, Adriana Năstase. **TENIS:** Dinu Pescariu, George Cosac, Andrei Pavel, Irina Spirlea, Ruxandra Dragomir, TIR: Sorin Babii, Iulian Rălicea, Olimpiu Marin, Ioan Toma, Daniela Dumitrașcu.

PARADA VEDETELOR

CANDICE BERGEN

Cine o poate uita pe interpreta principală din „Ziua în care vin peștii”? Înaltă, blondă, cu trup și suflet de zeiță. O apariție tulburătoare și fascinantă. Actrița Candice Bergen.

De patru ani, ea este protagonista serialului de mare succes pe micile ecrane americane: „Murphy Brown”.

În viața particulară, își împarte timpul și energia între America, țara unde muncește, și Franța, căsătorită fiind cu reputatul regizor Louis Malle.

Murphy Brown

Cine este Murphy? O reportere de televiziune, simpatică și dinamică, cu o viață agitată, haotică și plină de neprevăzut. Acest ultim element îi aduce, nici mai mult, nici mai puțin, decât...barza și Murphy este în postura unei mame celibatară. Bineînțeles, fiind o femeie atrăgătoare, în jurul ei gravitează mai mulți bărbați: Jake, fostul soț, doritor să se recăsătorească cu ea, dar mai bine e-viți supă reincălzită; Jerry, fostul prieten care îi oferă o legătură nestabilă și Frank, actualul prieten mai nesigur, decât primii doi. Pe de altă parte, Murphy este dotată, din plin, cu elementele succesului: are relații sociale și securitate financiară. Frumoasă, inteligentă, neconvențională, decide să infrunte opinia publică și să suporte conștient, alături de copilașul ei. Și toate acestea, într-o spună de situții comice, pline de savoare și bună dispoziție. „Principalul este să nu te lași”, să fii opt mist și combativ” spune Murphy.

Acest rol a însemnat adevărată consacrare a actriței Candice Bergen. Să joci comedie nu este ușor. Un actor nu „învață” a fi comic, el se naște cu talentul pentru comedie. Unii își descoperă cu greu această vocație. „Visul meu, în adolescență, a fost să joc comedie. Dar părea un lucru nepotrivit pentru o carieră „serioasă”. Întimplarea i-a scos în cale acest rol la 40 de ani și toată lumea este de acord că C.B. parcurge cea mai bună perioadă profesională. Diane English, producătoarea executivă a serialului T.V. „Murphy Brown” comentează: „(C.B.) are simțul instinctiv al comicului. La început, acest lucru ne-a surprins pe toți. Fără frică, înțelegându-ne toate mijloacele posibile pentru a produce risul”.

Să fii recunoscută ca o foarte bună actriță de comedie, hm, e ceva.

Candice

Înaltă, blondă, cu plelea deschisă și ochi luminoși, radiază nu numai frumusețe, ci și încântătorul dinamism echilibrat al celor 45 ani. Când a început activitatea în lumea filmului, și-a construit cariera mai curind datorită frumuseții sale deosebite, dar acum consideră că supraaprecierea calităților „poate produce monștri”. „Sînt convinsă că este greu să fii plăcută atunci când ai avantajele frumuseții și numai cînd înaintezi în vîrstă înveți să fii apreciat și plăcut pentru comportarea ta”.

De o simplitate dezarmantă în obiceiuri și pretenții, cînd are nevoie de rochii pentru ocazii le împrumută sau face reclamă vreunei prietene cu casă de modă. Aceeasi Diane English spune: „O preocupă mult problemele celorlalți. De cîte ori ați văzut o actriță principală să ceară scenariștilor suplimentarea replicilor colegelor din distribuție?”

Nu se sfiește să mărturisească că memoria îi face figuri. Folosește însemnări pentru a-și reaminti ce nu trebuie uitat.

Îi place să mănînce dulciuri. „Pînă în acest an, puteam să mănînc tot timpul și să nu mă îngrăș. Dar n-am mai făcut exerciții fizice și, deodată, am observat cîteva kilograme în plus”. Oricum, nu-și face probleme. Urăste să se gîndească la chirurgia plastică pe care o admite numai cînd este inevitabilă, recunoscînd cît de neîndurătoare este camera de luat vederi, pînă și cu cele mai mici riduri.

Familia

Situație cu totul specială pen-

tru noi, cel din România, dar nu și pentru lumea actorilor din străinătate.

Căsătorită cu reputatul regizor francez Louis Malle, își împarte timpul între America, unde muncește și Franța, unde își desfășoară activitatea soțului său. Peste tot, este însoțită de fiica sa Chloe, în vîrstă de șase ani. Cu toate că amîndouă îl văd pe Louis la, cel mult, 6 săptămîni, în practică, Candice are de „dus” o carieră de una singură și de administrat două case în America (la Los Angeles și New York), cînd nu este amfitrionă și celei de a treia, în Franța.

Ce secret o ajută să se descurce?

Stabilitatea

Își structurează viața pe valori stabile, înconjurîndu-și fiica cu obiceiuri familiale și oameni constanți.

La Los Angeles, se duce, în fiecare duminică, la același restaurant, cu mama, fratele mai

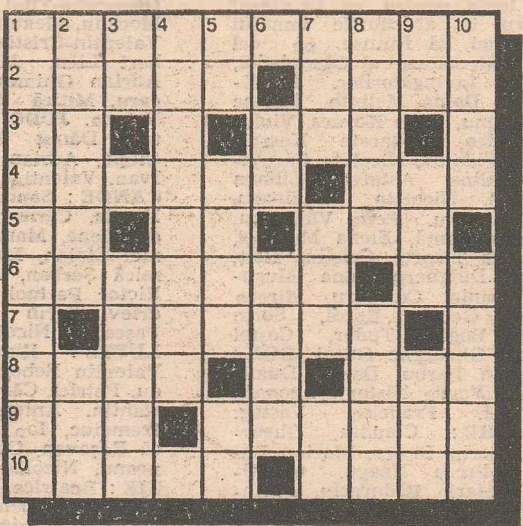
mic Kris și o amică, Mary Ellen Mark care este ca și o mătușă pentru Chloe. Cînd mama sa vizitează New York-ul, cele trei generații Bergen păstrează tradiția ceaiului servit împreună la Plaza Hotel. Cu toate că altă Louis, cît și Candice de abia așteaptă să se vadă, de fiecare dată, perioada de acomodare durează aproape o săptămîna. Nici nu se bucură pe deplin unul de altul și plecarea unuia sau a altuia se precipită. Dar vacanțele sînt minunate. Cu toții (Louis mai are doi copii) formează o familie unită, veselă și sănătoasă.

Și mai departe?

Mai departe, am vrea să ne bucurăm și noi de Candice Bergen. Și pentru că nu prea avem șanse s-o vedem în persoană, mai cu seamă de cînd biletele de avion costă o avere, poate o să ne încînte pe micile ecrane, în „Murphy Brown”.

CRISTINA ATANASIU ■

CĂLDURĂ MARE

ORIZONTAL: 1) Dogoritoare. 2) A se bronză (fig.) — Oamenii deșertului arzător (sg.). 3) Culege! — Din vară-n vară (pl.). 4) A-și mări dimensiunile sub influența căldurii — Aspru. 5) 2 și 3 iulie! — Dă-te-n pirg! — Piatră semiprețioasă de culoare verzuie. 6) Te la cu călduri... — În miezul verii! 7) Urmă de foc. 8) Guri de foc — Netez. 9) Gen — A începe să se coacă. 10) Vechi dispozitiv pentru producerea focului — A se obișnui, alit cu frigul, cit și cu căldura.

VERTICAL: 1) Cu tempera-

tura ridicată (fem.). 2) Pămînt ars — O băutură care... te-n-călzeste. 3) Începe năduful! — Cuptor. 4) Răcorire în apă. 5) Încins la mijloc! — Pornit dintr-o armă de foc — Puțin prăjit! 6) Pară! — A scîlpi ca soarele. 7) Se coace în luna lui cupor — Arsită — Rece! 8) Ca o întindere de pămînt arsă de soare — Plante subacvatic (sg.). 9) Soarele verii! — A se răcori cu apă — Prescurtare uzuală pentru luna lui cupor. 10) Iese din apa fiartă — Incandescență.

MIHAI ZGUBEA ■

Vremurile sint cum sint

DAR VREMEA?

Sîntem deci în plină vară. E iulie... „iulie Cuptor”... dar... au fost puține zile caniculare pînă acum. Frecvente pasaje frontale au determinat o vreme instabilă cu alternanțe între cer noros și ploii frecvente și cer degajat.

Săptămîna ce a trecut a debutat cu o vreme călduroasă în toată țara, dar mai ales în sud. Temperaturile minime au fost cu pînă la 2°-6°C mai mari decît mediile climatologice, iar cele maxime cu 2°-8°C.

Începînd de joi însă vremea s-a răcit, temperaturile ajungînd sub standardul climatologic. Arie de precipitații a cuprins mai întîi zonele vestice, centrale și nordice, apoi cele sud-estice. Din nou, în ultimele zile au apărut ploii în Banat și Crișana.

Cum va evolua vremea în următoarea săptămîină?

— Miercuri, se va menține fondul termic al zilelor precedente, adică dimineața în general între 10-18°C, iar la prînz între 22-30°C. Cerul va fi noros în regiunile din estul și sudul țării, unde temporar vor cădea ploii ce vor avea și caracter de aversă, însoțite și de descărcări electrice. În celelalte regiuni aceste fenomene vor avea un caracter izolat.

— Joi, vremea se va încălzi și va deveni în general frumoasă. Cerul va fi variabil. După-amiaza însă își vor face apariția „norii de ploate”, în zonele de deal, precum și în sud-estul țării și va ploua în averse repetate, însoțite de descărcări electrice.

În zilele următoare procesul de încălzire va continua astfel că dimineața temperaturile vor ajunge la valori cuprinse între 12-20°C, iar cele maxime între 24° și 32°C, mai ridicate în sudul țării pînă la 34°, 35°C.

Meteorolog,
OTILIA DIACONU ■

Examenale. Unii le-au dat, alții le așteaptă.
Fotografie de CRISTIAN CALUGĂRU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. Secretar general de redacție: Eugen Chirovici. **Actualitatea politică:** Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Știință:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSARIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC (2143):** Avida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva

■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (175969)

■ **PUBLICITATE:** Mihai Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634)

■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91.

■ **FAX — 12.82.89**

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Dezlegarea careului din numărul anterior:

La pescuit: CARAS; BIBANI; ATERINA; INEC; RATA; OBLET; R; AME; B; OR; IRE; CALCANI; APA; UNELTE; PLASA; DI; EO; LOB; OM; A; ANGLI; IOLA; IVI; AVATI; T; ANA; FURCA; FO; CORMORAN; TIR; ȘTIUCI; OSARI.